

Som una nació, nosaltres decidim. Volem tot l'Estatut

Foto / © ACN

ICV dóna suport a la vaga general convocada per CCOO i UGT contra la reforma laboral

En el debat de l'estat de la nació, Joan Herrera va afirmar que Zapatero mereix una vaga general massiva / Pàg. 3

ICV obre la seva nova seu nacional

Acte de comiat de la seu nacional del carrer Ciutat, i Setmana de la Memòria democràtica i del PSUC / Pàg. 4

Catalunya apuja els impostos als més rics

La llei aprovada al Parlament permetrà augmentar l'IRPF entre 2 i 4 punts a les rendes més altes. Pàg. 5

Som una nació, nosaltres decidim. Volem tot l'Estatut

Una nombrosa delegació d'ICV-EUiA va participar en la històrica manifestació del passat 10 juliol, on més d'un milió de persones van expressar el rebuig a la sentència del Tribunal Constitucional.

El president d'Iniciativa per Catalunya Verds, Joan Saura, que va ser a la capçalera de la marxa acompanyat del secretari general d'ICV i cap de llista, Joan Herrera, va assegurar durant la manifestació pel centre de Barcelona que la ciutadania ha reaccionat massivament a la "provocació i la irresponsabilitat" conseqüència de la sentència del TC sobre l'Estatut.

Saura va emplaçar el govern espanyol a reconstruir el pacte constitucional trencat i va defensar que els catalans no acceptin la sentència.

La resta de dirigents, adherits i simpatitzants d'ICV i EUiA, el grup parlamentari d'ICV-EUiA, com també l'eurodiputat Raül Romeva i el president d'ICV-EUiA a l'ajuntament de Barcelona, Ricard Gomà, van marxar darrera una pancarta amb el lema "Som una nació, nosaltres decidim. Volem tot l'Estatut" ■

Bloc d'ICV-EUiA a la manifestació del 10 de juliol

El Parlament català rebutja la sentència del TC

El divendres 16 de juliol el Parlament de Catalunya va celebrar un ple extraordinari per debatre sobre la sentència del TC. En la seva intervenció el president del grup parlamentari d'ICV-EUiA, Jaume Bosch, va apostar per deixar de banda els tacticismes i portar la unitat catalana a Madrid sabent renunciar a allò que es propi de cadascú per construir un posicionament comú.

Així, Bosch va explicar la renúncia a posar a votació les propostes del seu grup perquè "avui no necessitem marcar perfil sinó sumar i estar a l'alçada de la manifestació". Va afegir que caldria un compromís de no votació de pressupostos ni d'investidura del president del govern central si no s'ha concretat i fet realitat el compromís públic de retornar a Catalunya el nivell d'autogovern que el Tribunal ha arrabassat.

Bosch, va afirmar que per a ICV "cal una reforma de la Constitució en sentit federal i si l'Estat no respon afirmativament a les exigències catalanes, l'única sortida viable seria, si existís una majoria social que ho reclamés, que les institucions catalanes impulsés

sin els mecanismes jurídics i polítics per fer possible l'exercici efectiu del dret a l'autodeterminació. Nosaltres entenem aquest dret com la capacitat de Catalunya de decidir lliurement el seu destí. Però aquesta decisió hauria de respondre a un autèntic debat de totes les alternatives i defugir el simplisme d'autonomia o independència". "Volem anar més lluny però volem fer-ho amb la majoria de la societat. Catalunya serà allò que decideixi la seva ciutadania", va finalitzar.

Finalment el Parlament català va aprovar una resolució de rebuig a la sentència amb els vots de CiU, PSC, ERC i ICV-EUiA. Tot i així, la portaveu parlamentària d'ICV-EUiA, Dolors Camats, va lamentar amb tota "contundència" l'excés de tàctica i escenificació que "ha fregat els límits". "Avui corriem un risc molt més gran que el fracàs d'un text o d'una resolució. Corriem el risc de no estar a l'alçada de les manifestacions del dia 10 de juliol", va dir Camats, "perquè no podem reclamar els drets d'un poble si no som capaços de dir junts allò que ens fa ser el que som".

Així, la portaveu parlamentària ecosocialista, va remarcar que des d'ICV-EUiA s'han fet tots els esforços perquè hi hagués un pronunciament majoritari i va posar en valor que la resolució aprovada, amb el preàmbul de l'Estatut, "té tota la intenció política perquè és una declaració d'afirmació nacional. Del que som i volem ser com a nació i com a poble".

Pel que fa a les resolucions proposades pel PP i el Grup Mixt, Camats va criticar que durant els últims 4 anys s'han estat queixant perquè el major autogovern no interessa els catalans. "Poden mantenir la mateixa afirmació després de la manifestació i també de la majoria que conforma aquest Parlament de nou?", va preguntar la diputada alhora que els va instar a donar suport a un text -el preàmbul- que el TC ha validat. "Quin problema tenen ara?", els va demanar. "El que avui ens demostren és que el seu problema no el teníem amb si cabia a la Constitució, sinó amb l'Estatut mateix i amb la legitimitat democràtica i nacional que hi ha al darrere" ■

Catalunya prohibeix les curses de braus

El passat dimecres 28 de juliol, el Parlament de Catalunya va donar llum verda a l'abolició de les curses de braus a Catalunya amb el vot afirmatiu de tot el grup ecosocialista a la cambra catalana. El diputat Francesc Pané va estar l'encarregat de defensar el posicionament de la formació ecosocialista en la votació històrica que va celebrar el Parlament de Catalunya. "No és una qüestió de prevalences territorials, de si Catalunya o Espanya", va afirmar Pané, alhora que va assegurar que "és una pura qüestió de prevalença de l'ètica humana sobre la crueltat amb els animals".

Pané va rebutjar la voluntat d'aquells dirigents d'arreu de l'Estat que "han volgut fer-ne un assumpte identitari" i ha qualificat aquestes accions d'"error". "No és una lluita contra els taurins sinó contra una forma arcaica", va afegir Pané, al mateix temps que va manifestar el compromís de la seva formació "amb la sensatesa" en aquestes qüestions.

Pané va vaticinar que el Congrés dels Diputats "haurà de debatre també el que avui debatim aquí". "El món ens observa atents", va dir Pané, que va fer una aposta per la tolerància amb els animals. "Avui els homes i dones de Catalunya ens alçarem més rectes". També va felicitar a la Plataforma PROU per la feina feta durant aquests mesos en defensa dels drets dels animals i per les més de 180.000 signatures recollides.

Amb aquesta votació del Parlament, a partir de l'1 de gener de 2012 les curses de braus estaran prohibides a Catalunya. La votació s'ha guanyat per majoria absoluta amb 68 vots favorables i 55 en contra ■

ICV va votar en bloc per l'abolició / © ACN

Zapatero es mereix una vaga general massiva

El secretari general d'ICV va centrar la seva intervenció en el debat de l'estat de la nació al Congrés en denunciar les retallades socials del govern del PSOE i en expressar el rebuig a la sentència del TC.

El secretari general d'ICV va centrar la seva intervenció en el debat de l'estat de la nació al Congrés en denunciar les retallades socials del govern del PSOE i en expressar el rebuig a la sentència del Tribunal Constitucional.

El diputat i portaveu d'Iniciativa per Catalunya Verds (ICV) al Congrés, Joan Herrera, va emplaçar el passat 14 de juliol el president del govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, a "reconèixer la realitat d'un Estat plurinacional". "Ho ha d'entendre, els catalans li estem dient ja n'hi ha prou. Si molts catalans no podem caminar de peu perquè s'ha abaixat tant el sostre, ara no acceptarem el que ens proposa el Tribunal Constitucional", va afegir Herrera durant la seva intervenció en el debat de política general.

"Sé que molts pensen que els catalans bordem molt i mosseguem poc, o que amb un possible retorn de CiU tot tornaria a la normalitat ja que, al cap i a la fi, va ser el tripartit el qui va intentar canviar l'estatus quo. Però aquesta vegada les coses no poden anar per aquí perquè la gent d'ICV, però també molts dels qui van votar Zapatero, ha dit prou", va subratllar Herrera, i va afegir: "Ni ICV, ni ERC, ni tampoc CiU ni PSC poden donar oxigen a qui no entengui la dimensió del problema si no és que algun d'aquests es vulgui suïcidar, políticament parlant. Res tornarà a ser igual".

"Vostè ni ha entès, ni ha escoltat, ni ha vist la manifestació de l'altre dia. Els catalans estem farts d'un Constitucional polititzat i farts de la seva actitud passiva i pusil·lànim", va emfatitzar Herrera,

i va alertar que la sentència del TC altera el model de finançament, el competencial i el lingüístic i per tant "ara toca modificar tot allò i obrir una nova etapa". En aquest sentit, Herrera va advertir Zapatero de les conseqüències que "no s'obri la batalla per modificar la Constitució", i va afegir que "cap partit català amb representació al Congrés pot votar ni els pressupostos ni lleis amb el PSOE".

"Després de la manifestació del 10 de juliol a Barcelona res tornarà a ser igual", va subratllar Herrera. "Si no s'adonen que és hora de reconèixer la realitat d'un Estat plurinacional i que ha de ser federal, serà l'hora d'anar més enllà, d'escollir el nostre propi camí", va indicar Herrera. "A ICV hi ha gent que vol un projecte federal, fins i tot hi ha independentistes i algun autonomista, però tots tenim un denominador comú: el nostre catalanisme no vol Catalunya dividida en dues comunitats".

D'altra banda, Herrera va criticar durament la deriva econòmica de l'Executiu espanyol perquè "un govern que es va reclamar d'esquerres ha protagonitzat l'ajust més dur, descompensat i injust que es podia esperar". En aquest sentit, Herrera va lamentar que el president Zapatero no hagi anunciat ja un nou equip econòmic per "estendre la mà a una reforma fiscal progressiva, una reforma del sector elèctric perquè hi hagi estratègies d'estalvi i una reforma del sector financer per garantir que el crèdit arriba a famílies i empreses". "Poques vegades com aquesta, pocs governs com el seu han merescut tant una vaga general", va acabar assenyalant Herrera ■

ICV presenta al Congrés esmena a la totalitat a la reforma laboral

El diputat i portaveu d'ICV al Congrés, Joan Herrera, conjuntament amb el diputat d'IU, Gaspar Llamazares, va presentar una esmena a la totalitat amb text alternatiu al projecte de llei de reforma laboral del govern espanyol. Per a Herrera, "hi ha altres camins en el marc laboral i el debat cal que es doni amb totes les garanties democràtiques".

"La reforma laboral del govern de Zapatero és una contrareforma laboral que retalla drets dels treballadors i les treballadores, fa més barat l'acomiadament i no servirà per crear ocupació ni per resoldre les situacions de precarietat i temporalitat que afecten molts treballadors i treballadores, especialment la gent jove.

La proposta inclou mesures que tenen el suport dels sindicats amb la intenció de promoure l'ocupació estable i fixa, com també aspectes relatius a la igualtat de gènere al mercat laboral, consolidació de la negociació col·lectiva i rebaixa dràstica de la temporalitat.

Per altra banda, amb l'objectiu de començar a mobilitzar de cara a la vaga general del 29 de setembre, una delegació d'ICV-EUIA encapçalada pels vicepresidents Jordi Guillot, Lluís Moreno i Mercè Claramunt, es va manifestar el passat 30 de juny pels carrers de la capital catalana en la protesta convocada pels sindicats UGT i CCOO de Catalunya contra la reforma laboral ■

Editorial

29 de setembre, vaga general

El proper inici de curs vindrà marcat, sens dubte, per la vaga general del 29 de setembre que ha estat convocada per CCOO i UGT en contra de la reforma laboral i les retallades socials impulsades pel PSOE.

La vaga general té tres objectius. En primer lloc, denunciar que les conseqüències de la crisi econòmica s'estan fent recaure sobre aquells i aquelles que no l'han provocada i sobre els més febles. El govern Zapatero ha estat incapaç d'impulsar una sola mesura d'ajust del dèficit sobre aquells i aquelles que tenen més ingressos i que s'han enriquit durant els anys de la bombolla immobiliària.

En segon lloc, per fer enrere la reforma laboral que suposa una pèrdua dels drets laborals dels treballadors i les treballadores en abaratar l'acomiadament. El govern de l'Estat no ha presentat cap pla real de lluita contra l'atur i de creació d'ocupació. Aquesta ha de ser la nostra principal prioritat: reduir l'atur, crear llocs de treball i posar les bases per a un canvi de model productiu. Sens dubte, aquests seran uns dels elements centrals del nostre programa en les eleccions al Parlament de Catalunya a la tardor.

Al mateix temps cal denunciar l'atac que estan rebent els sindicats del nostre país. Només des de la lluita col·lectiva podem aconseguir una sortida justa i solidària de la crisi. Aquells i aquelles que volen desprestigiar els sindicats i els seus delegats i delegades i retallar els drets laborals i de vaga, només busquen reduir els espais de lluita que tenen avui els treballadors i les treballadores per defensar aquests drets.

El tercer objectiu de la vaga ha de ser demostrar que hi ha una sortida diferent de la crisi. Avui existeixen alternatives diferents als plans d'ajustos que només fan recaure els sacrificis en els més dèbils i evitar possibles temptacions d'impulsar noves retallades socials, que des de diferents ministeris i portaveus governamentals es van insinuant a través dels mitjans de comunicació. La vaga general s'emmarca en una jornada de mobilització europea que també ha de servir per reclamar una altra Europa possible, que vulgui governar l'economia i els mercats situant-los al servei de les persones i no del capital.

Des d'ICV i des de la coalició haurem de treballar amb força, conjuntament amb els sindicats, perquè la vaga sigui massiva.

Finalment aprofitem l'editorial per celebrar la prohibició de les curses de braus a Catalunya que s'ha produït el mateix dia del tancament d'aquesta edició ■

Crèdits

ANY 19 - NÚM. 190 - JUNY/JULIOL 2010

DIRECTOR: David Cid

CONSELL DE REDACCIÓ: Pep Altayó, David Cid, Sergi de Maya, Jesús Hernández, Gabriel Losada, Marta Martínez, Clara Rodríguez i Anna Sanz.

COL·LABOREN EN AQUEST NÚMERO: Oriol Costa, Sergi Salgado, Arnau Funes, Ricard Gomà, Lluís Tejedor, Màrius García, Montserrat Pineda Lorenzo, Joan Saura, Javier Tébar Hurtado i Tània Pérez

CORRECCIONS: Mercè Canals

MAQUETACIÓ: Enríque Esteve

DISSENY: Eva Marín

FOTOS: Enríque Esteve i Departament de Comunicació d'ICV

REDACCIÓ: Ciutat, 7 08002 Barcelona

TEL.: 93 301 06 12 FAX: 93 412 42 52

CORREU ELECTRÒNIC: treball@iniciativa.cat

WEB: <http://www.iniciativa.cat>

IMPRESSIÓ: Rotimpres

Els continguts d'aquesta publicació, mentre no s'expressi el contrari, estan subjectes a una llicència Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 3.0 de Creative Commons. Se'n permet la reproducció, distribució i comunicació pública sempre que se'n citi l'autoria i la titularitat dels drets (autor o autora i revista Treball) i no se'n faci un ús comercial. Si transformeu aquesta obra per generar una nova obra derivada, heu de distribuir-la amb una llicència igual a la que regula l'obra original. La llicència completa es pot consultar a: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/legalcode.ca>

ICV obre la seva nova seu nacional

El passat 19 de juliol ICV es va acomiadar de la seu nacional del carrer Ciutat, després de 34 anys. La nova seu s'ha obert al Passatge del Relotge, 3, al costat de la Plaça George Orwell, a Ciutat Vella, molt a prop de l'antic local.

Emotiu acomiadament de la seu d'ICV, al carrer Ciutat de Barcelona

La nova seu

Història

El Passatge del Relotge és fruit d'una operació feta pels banquers Arnús i Codina, que l'any 1852 van fundar aquí la Banca Arnús. El projecte és atribuït a Elies Rogent, director de l'Escola d'Arquitectura i autor de la Universitat Central de Barcelona.

És una de les darreres operacions a Ciutat Vella abans que la burgesia apostés definitivament pel nou Eixample.

La ubicació

S'ha pres la decisió política i estratègica de quedar-nos a Ciutat Vella, en el mateix indret històric de la ciutat on estàvem, tot contribuint a la dignificació del barri i impulsant la rehabilitació de zones degradades de la ciutat.

El Passatge del Relotge conserva el caràcter de vestíbul exterior que fa de filtre entre el carrer i el local. Alhora, el local té presència al carrer Còdols, tant en planta baixa com en planta entresòl, i finalment és exterior al pati interior d'illa on s'ubica una gran lluernia.

Mesures actives d'estalvi energètic

El nou local compta amb diferents mesures d'estalvi i eficiència energètica que suposen un important salt respecte a l'antiga seu:

- Aprofitament de la llum natural i regulació de la llum artificial en funció d'aquesta a les zones amb aportació de llum solar.
- Regulació de la llum artificial a 300 lux a tota l'oficina i no a 500 lux, amb el que s'obté un important estalvi energètic. Els 500 lux s'aconsegueixen només als punts de treball amb llumeneres de sobretaula amb làmpades led, de molt baix consum elèctric.
- Sensors de presència a zones comunes i despatxos, que activen la il·luminació de cada espai en funció de si està o no ocupat.
- Ventilació amb recuperadors de calor d'alt rendiment, que aprofiten l'energia de l'aire d'extracció (prèviament climatitzat) per cedir-la a l'aire d'aportació, aconseguint un important estalvi energètic en el sistema de ventilació.
- Sistema de climatització totalment parcialitzat, que permet una regulació individual de temperatura i equipat amb recuperació de calor per poder donar calor de forma gratuïta a les zones que ho demandin si existeixen zones demanant fred simultàniament.
- Sistema de ventilació natural nocturna per tal d'eliminar la inèrcia tèrmica acumulada durant el dia en períodes d'estiu.
- No utilització de materials plàstics amb contingut en clor (PVC).
- Finalment el local està preparat per a la futura instal·lació d'energia solar tèrmica i fotovoltaica.

En l'acte que es va celebrar amb la intervenció del president d'Iniciativa per Catalunya Verds, Joan Saura, i del secretari general, Joan Herrera, davant adherits i simpatitzants de la formació ecosocialista, Herrera va subratllar que "Ciutat no és només la història del PSUC i d'ICV sinó la història del nostre país" i va emfatitzar que "des d'aquí s'ha lluitat en els darrers 34 anys per tenir un únic país, amb una sola comunitat i s'ha treballat pel municipalisme".

Per a Herrera "ara estem en transició i volem ser una força que comuniqui al món valors" i per aquest motiu va desitjar que des de la nova seu "com el PSUC va interpretar el final del segle XX, ara ho fem des de l'ecosocialisme, al Barri Gòtic, amb el compromís amb un barri amb ganes d'integrar". Precisament, per aquest motiu Herrera va justificar que la seu nacional d'ICV es mantingui en aquest barri: "Per la integració i la dignificació".

De la seva banda, Joan Saura va destacar que a la seu de Ciutat, 7 s'han viscut "moments de grans alegries i moments difícils" i també va subratllar que "no només ha estat el símbol de la legalització dels comunistes a Catalunya sinó que la història del PSUC i ICV és, sobretot, la història de Catalunya".

En l'acte de comiat hi van participar l'historiador Andreu Mayayo, que va recordar el context històric en què es va inaugurar el local l'any 1977, i Lali Vintró, que va fer un balanç històric de la seu amb els "moments màgics" i els "moments difícils" que s'hi han viscut. "Per aquí han passat moltes persones i hem passat moltes hores tractant de reflexionar sobre la realitat", va assenyalar. Carme Rimbaud va pronunciar un emotiu discurs en nom dels treballadors i les treballadores d'ICV.

Al final de l'acte es va descobrir una placa commemorativa a la porta de la seu de Ciutat, que entrarà a formar part de la ruta de la "memòria històrica" de Barcelona.

Setmana de la memòria

L'obertura de la nova seu ha anat acompanyada de la celebració de la "Setmana de la memòria democràtica i del PSUC". Durant 5 dies s'han organitzat diferents actes: la presentació del número del Pensament i l'Acció sobre Alfons Comín, la projecció de la pel·lícula "Ja som legals" sobre la legalització del PSUC, la presentació del web sobre Joan Comorera, el primer secretari general del partit, i finalment l'homenatge a l'històric lluitador antifranquista Sebastià Piera ■

Intervenció de Joan Saura durant l'homenatge a Sebastià Piera, a la nova seu del Passatge del Relotge

Catalunya apuja els impostos als més rics

ICV-EUiA aconsegueix augmentar l'IRPF als més rics i així "planta cara" a l'onada de reducció d'impostos que atempten contra l'Estat de Benestar. La llei aprovada permetrà augmentar entre 2 i 4 punts a les rendes més altes.

La diputada al Parlament de Catalunya, Laia Ortiz, va intervenir en nom del grup parlamentari d'ICV-EUiA per defensar l'augment de l'IRPF a les rendes més altes perquè millora la recaptació, és més equitatiu i es canvia la dinàmica d'eliminació d'impostos que atempta contra l'Estat de Benestar. "A Catalunya hem batallat per fer les coses diferents", va dir Ortiz, i va assegurar que amb l'augment dels impostos als més rics es "fa front" a l'onada de discurs únic de reduir impostos que recorre Europa i "que sedueix governs que estan posant en risc els drets socials que han costat tant d'aconseguir".

En aquest sentit, Ortiz va dir que el seu grup està satisfet "d'haver capgirat aquesta tendència, liderar i ser capdavanters" amb una proposta que canvia les regles del joc a l'economia en l'àmbit internacional, en l'àmbit europeu amb una política fiscal i econòmica comuna, però també a l'Estat i sobretot també a Catalunya.

Ortiz va explicar que des d'Iniciativa Verds Esquerra Unida ens hem sentit massa sols al Congrés, i també a vegades al Parlament, en qüestions fiscals. Però poc a poc els fets són tossuts i sovint acaben donant la raó. I així ha estat.

"Pensin que des del 1995 la reducció d'impostos de les rendes més altes ha disminuït en 13 punts i no es veu cap diferència entre la dinàmica del PSOE actualment i la del PP", va dir la diputada ecosocialista durant la seva intervenció, en què també va recordar que la situació de crisi econòmica actual és conseqüència "dels despropòsits de les polítiques fiscals

Imatge del grup parlamentari d'ICV-EUiA / © PARLAMENT DE CATALUNYA (XAVI PRAT)

de 1995, que han acabat per generar que perdin pes els salaris, i per la pèrdua de capacitat d'intervenció del sector públic".

La mesura, va explicar Ortiz, té per objectiu que els ciutadans amb una capacitat econòmica elevada contribueixin més en la reducció del dèficit públic. Així, la normativa aprovada, que entrarà en vigor a partir de l'1 de gener del 2011, afegeix dos nous trams a l'escala: un cinquè tram per als contribuents amb unes rendes anuals generals d'entre 120.000

euros i 175.000 euros, amb un tipus impositiu del 23,5%; i un sisè tram amb un tipus del 25,5% per a les rendes a partir de 175.000 euros.

Per altra banda, Ortiz també va aprofitar per recriminar a CiU que no puguin tolerar que augmenti la pressió fiscal "de cap de les maneres" ni quan es necessiten més diners per fer front a les necessitats socials fruit de la crisi, "quan és raonable i convenient que els sacrificis vinguin d'aquells que poden fer-los". ■

El Parlament ret homenatge a Antoni Farrés

El conseller de Medi Ambient i Habitatge i dirigent d'ICV, Francesc Baltasar, va ser l'encarregat el passat dimecres 14 de juliol de pronunciar unes paraules en memòria d'Antoni Farrés, el primer alcalde de Sabadell de la transició pel PSUC i després com a ICV (1979-1999), en l'acte d'homenatge que va tenir lloc al Parlament just abans de l'inici del Ple. "Farrés era un animal polític modern forjat en la lluita antifranquista que feia política des dels valors de la igualtat, la llibertat i la justícia social", va recordar.

Baltasar va destacar "la qualitat humana i política" de Farrés i va recordar que "feia política a partir dels ideals i el compromís amb la gent que més ho necessitava". "Ho va fer abans de ser alcalde, com a advocat, i durant els 20 anys que va ser al capdavant de l'alcaldia de Sabadell", va afegir el dirigent ecosocialista.

Nascut a Sabadell el 4 d'abril de 1945, Farrés es va llicenciar en Dret per la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona i va exercir d'advocat laboralista de 1971 a 1979, quan va assumir l'alcaldia de Sabadell. Durant aquest període, va ser diputat provincial, president del Consell Comarcal del Vallès Occidental, diputat al Parlament de Catalunya durant la IV legislatura i vicepresident de la Federació de Municipis de Catalunya.

El 1979 va ser elegit diputat provincial a la Diputació de Barcelona i va formar part de la Comissió de Govern de la Diputació, sota la presidència de Josep Tarradellas i posteriorment de Martí Jusmet.

El 1983 va ser reelegit diputat provincial i va formar part del Grup de Diputats Provincials del PSUC, a l'oposició.

En la legislatura 1987-1991, en crear-se els consells comarcals, va ser el primer president del Consell Comarcal del Vallès Occidental i va contribuir així a la posada en marxa d'aquest organisme. Entre 1992 i 1995 va ser escollit diputat al Parlament de Catalunya en la seva IV legislatura.

Durant el curs 1996-97 va impartir a la Facultat de Dret de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Posteriorment, el 19 de juliol de 1997, va ser elegit president del Consell d'Administració de LOCALRET, consorci integrat per més de 700 ajuntaments de Catalunya, la Federació de Municipis de Catalunya (FMC) i l'Associació Catalana de Municipis (ACM) per fomentar en el món local el desenvolupament de la xarxa de cable de banda ampla i la incorporació de les tecnologies de la informació i la comunicació en el món municipal.

Entre d'altres responsabilitats municipals va participar en la fundació de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies i va formar part durant quatre anys del seu Consell Federal. També va participar en la fundació de la Federació de Municipis de Catalunya i va formar part del seu Consell Nacional des de la seva fundació i del Comitè Executiu des de la seva fundació, amb la interrupció de la legislatura 1987-1991. Durant la legislatura de 1983 a 1987 va ser vicepresident de la Federació de Municipis de Catalunya. ■

Antoni Farrés

Premis mundials del bon govern i la transparència

Els guardons atorgats per Nacions Unides es van lliurar el 23 de juny a Barcelona, en un acte que va comptar amb la presència del sotssecretari general de l'ONU, la vicepresidenta Fernández de la Vega, el president José Montilla i el conseller Joan Saura. La Generalitat de Catalunya va coorganitzar les jornades.

Les Nacions Unides, juntament amb la Generalitat de Catalunya (Direcció General de Participació Ciutadana), van coorganitzar aquest any el lliurament dels seus Premis al Servei Públic i a l'e-government. La cerimònia d'entrega es va celebrar a la ciutat de Barcelona el 23 de juny i reunirà a la ciutat prop de 400 representants de governs de tot el món. El lliurament va anar acompanyat de dos dies de debats (21 i 22 de juny) amb gestors públics i experts que van culminar amb l'aprovació d'una Declaració de Barcelona sobre pràctiques de bon govern i transparència.

Es tracta del primer cop que l'ONU coorganitza el lliurament dels guardons amb un govern i celebra la cerimònia d'entrega fora de les seues de Nacions Unides. Cal recordar que el Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació va guanyar el Premi al Servei Públic l'any 2008 per l'impuls de la participació en el procés d'elaboració de decisions polítiques mitjançant mecanismes innovadors.

Els guardons els atorga la Divisió d'Administració Pública i Gestió del Desenvolupament del Departament d'Assumptes Econòmics i Socials de les Nacions Unides i és el reconeixement d'excel·lència en el servei públic més prestigiós en el panorama internacional. Creats l'any 2003, els Premis al Servei Públic de l'ONU tenen com a objectiu reconèixer institucions públiques de tot el món pels seus èxits en la millora del servei públic i del bon govern. Poden optar als premis organitzacions i institucions públiques de nivell nacional i subnacional (administració pública regional, local, etc.), organitzacions privades o consorcis públic-privats que prestin serveis públics.

A través dels guardons, l'ONU vol descobrir i difondre fórmules innovadores de governar, premiar l'excel·lència en el sector públic, incrementar la professionalitat en el servei públic, millorar la seva imatge, afavorir la confiança en el govern i difondre pràctiques reeixides per a la seva possible rèplica.

Els guanyadors els tria un comitè d'experts en Administració Pública de Nacions Unides d'entre un grup de candidats preseleccionats.

Per a anivellar la competició entre les sol·licituds rebudes des de països amb nivells de desenvolupament molt diferent s'estableixen cinc regions i es tria un guanyador per a cadascuna d'elles: Àfrica, Àsia i Pacífic, Europa i Amèrica del Nord, Llatinoamèrica i el Carib i Àsia Occidental.

Coincidint amb el lliurament dels premis a la ciutat de Barcelona, l'ONU i la Direcció General de Participació Ciutadana es van realitzar dues jornades de debat (21 i 22 de juny) al voltant de la participació de la ciutadania en l'elaboració de polítiques públiques i el bon govern. Hi van participar els més de 400 representants governamentals d'arreu del món que assistiren al lliurament de premis i experts polítics de l'Estat. L'objectiu va ser intercanviar experiències i debatre sobre la participació i també sobre el distanciament entre política i ciutadania ■

“La participació és una eina per lluitar contra la desafecció”

Marc Rius
Director general de Participació Ciutadana

És llicenciat en Dret i en Ciències Polítiques per la UB i professor associat de la Facultat de Dret de la UB. Secretari de Comunicació d'ICV.

ENTREVISTA: Marta Ribas

Aquesta coorganització de les jornades i els premis de Nacions Unides són un nou reconeixement a les polítiques de participació de la Generalitat?

Efectivament. És la primera vegada que l'ONU celebra aquests premis coorganitzant-los amb un altra administració. A més, cal tenir en compte que ho fa amb la Generalitat, que no és un Estat, el que encara és més singular. Crec que això es deu al fet que hem estat pioners en la política de participació i a què es confia en el nostre lideratge en tot allò que es veu anomenant qualitat democràtica. Seran 3 dies amb tallers, seminaris i debats que ens han de servir per avançar en noves propostes.

De fet, la Direcció General de Participació Ciutadana ha estat innovadora a Espanya. Fins a quin punt s'ha marcat la pauta en temes de participació i bon govern, des de Catalunya?

De polítiques de participació en tenim un bon bagatge en el món local, però fins el 2003 no existia cap iniciativa en l'àmbit autonòmic. Vam ser la primera unitat d'aquest perfil. Posteriorment se n'han creat d'altres que han seguit el nostre model. Ara bé, crec que seguim sent un punt de referència en termes d'innovació. Hem aprovat el primer pla de participació

interdepartamental de l'Estat, que ens ha permès fer més transversal la participació, amb accions programades i pressupost. Hem reformat la Llei de la Iniciativa Legislativa Popular, fent-la més àgil, reduint el nombre de firmes necessàries, obrint-la als majors de 16 anys i als no nacionals, elements que poden explicar en part que cada vegada se'n presentin més. O hem estat els primers a sotmetre'ns a un procés d'avaluació extern, que ens ha de permetre tenir indicadors que mesurin l'impacte de la nostra política.

Què és el que més destacaries de la feina feta aquests anys per la Direcció General de Participació Ciutadana?

La llista és llarga. Hem donat suport a 800 projectes dels ens locals, hem fet processos de participació d'àmbit nacional sobre aigua, immigració, canvi climàtic, joc o infància, però també estem fent projectes locals amb ADIGSA a Sabadell o amb la DG de Medi Natural a Setcases. Hem donat suport a la formació i a la investigació en participació. Però és encara una política en construcció, queda feina per fer. Sobretot, impregnar tota l'acció de govern, de forma transversal. Això requereix un concepte compartit de participació i lideratge.

En un moment com l'actual, de crisi econòmica però també política, és necessari apostar per les polítiques de participació?

Sense cap dubte. Per aquest motiu ens plantejem situar en l'agenda política del govern, però també entre la ciutadania i els partits polítics, un debat com és el de la qualitat democràtica, que és participació però també accés a la informació, transparència,

rendició de comptes. En un moment com l'actual, on els mercats guanyen a la política, participació vol dir democratitzar la democràcia.

Consultes ciutadanes, consultes populars, referèndums, són útils? Serveixen per lluitar contra la desafecció?

Hem de sumar instruments de participació, complementar-los. Ja siguin eleccions, consultes o referèndums o processos de participació, cap d'ells per si sol pot millorar el sistema democràtic. Però per molts instruments dels que ens dotem hi ha un aspecte clau, la cultura de la participació. Potser som un país de protestar, però no prou de participar. Finalment, també ens hem de plantejar trobar o fomentar fórmules que permetin iniciar la participació a la ciutadania, a banda de les iniciatives institucionals.

Hi ha possibilitat de marxa enre en aquestes noves formes de fer? Un hipotètic govern de CiU podria esborrar-les del mapa?

Totes les polítiques tenen darrere seu voluntat política. Amb CiU no hi havia cap reflexió, projecte o compromís cap a la participació. I la veritat, no acabo de veure-la tampoc ara. En tot cas, estem consolidant una política que va més enllà d'una opció partidista determinada. La qualitat democràtica és massa rellevant per ser d'uns o d'altres. Moltes administracions d'arreu del món, amb colors polítics diferents, ja han incorporat en la seva acció de govern aquesta reflexió. Són eines amb les que qualsevol responsable polític ha de comptar si vol lluitar veritablement contra la desafecció, legitimar les decisions públiques i crear ciutadania ■

El govern del PSOE renuncia a fer política europea

Avaluació de la Presidència espanyola del Consell, a càrrec d'Oriol Costa, secretari de política europea d'ICV, que han suposat la culminació del trajecte de la UE cap al dogma neoliberal.

ORIOL COSTA, secretari sobre la UE d'ICV i professor de Relacions Internacionals de la UAB

El mes de gener, ICV va situar una petició prioritària al govern del PSOE: que liderés i guanyés el debat sobre la necessitat de mantenir els estímuls fiscals per sortir de la crisi. El pitjor que li podia passar a l'economia i a la UE com a projecte polític era, dèiem, que els estímuls es retirassin abans que tingués lloc la recuperació econòmica. Doncs bé, en aquest capítol, que per a nosaltres és el capítol que qualifica la Presidència, el PSOE ha registrat un fracàs rotund. No ha sabut liderar ni guanyar el debat i no només s'han retirat els estímuls fiscals, sinó que s'ha procedit a efectuar retallades socials i de la despesa pública sense precedents. El més greu, però, no és el resultat del combat. El més greu és que el govern del PSOE ni tan sols ha intentat donar-lo. El PSOE ha renunciat a fer una política europea progressista en el pitjor moment i en el més delicat dels dossiers.

La UE ha culminat durant aquests mesos el seu trajecte cap al dogma neoliberal, sota el discurs monolític i curt de vista de l'austeritat fiscal. Aquesta és una evolució que dura ja un cert temps i que afecta les principals institucions de la UE (Consell, Comissió i Parlament), governada ara per una coalició conservadora, neoliberal i poc europeista amb la que el PSOE no ha volgut mai conflictivitzar. És ben significatiu que el concepte "governança econòmica de la UE" s'hagi convertit, en els debats del Consell i la Comissió, en sinònim de major control per part de la UE sobre la capacitat dels estats membres per endeutar-se i no pas en la creació d'una Hisenda Comunitària i en dotar la UE de capacitat per emetre deute públic. El govern del PSOE ha participat d'aquest estat de coses. Crida l'atenció que hagi estat justament en aquesta direcció que el govern s'hagi mostrat més assertiu i proactiu, en el tram final de la Presidència.

Ras i curt, durant la Presidència espanyola la UE s'ha convertit en l'actor polític que, internament i internacionalment, millor representa les posicions partidàries de reduir el paper de l'Estat i la despesa pública en l'economia.

El president espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, i el de la Comissió Europea, José Manuel Durao Barroso / © acn

La Presidència espanyola ha estat també muda i incapaç pel que fa al canvi climàtic, el segon gran repte que tenia plantejat. Durant aquests mesos la UE havia de fer sortir les negociacions internacionals del clima de l'impàs post-Copenhaguen i havia de fer passos endavant també en la seva posició negociadora per tal de recuperar una certa influència. I no obstant, la UE no s'ha mogut ni un centímetre. El Consell ha mantingut l'objectiu de reduir les emissions en un 20% per al 2020, percentatge que resulta insuficient tant per aturar el canvi climàtic com per recuperar el lideratge de les negociacions. I això malgrat que la Comissió ha afirmat que en aquests moments seria perfectament factible, fins i tot des d'un punt de vista estrictament econòmic, adoptar unilateralment un objectiu de reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle del 30%. El pitjor de tot, però, no és que la Presidència no hagi fet avançar prou les negociacions: és que no sabem què opina el govern espanyol al respecte.

Tot el discurs de Zapatero i el ministre Sebastián sobre la modernització de l'economia i els llocs de treball verds, tan present en les setmanes prèvies

i inicials de la Presidència, ha quedat en el no res, com era de preveure a la vista de la trajectòria del govern espanyol. No s'ha proposat cap iniciativa en matèria d'eficiència energètica i tota la retòrica sobre el cotxe elèctric s'ha esvaït com el fum que sempre havia estat.

El problema de fons, però, és que el govern va planificar la Presidència no en clau de política europea, sinó en clau de política interna. Assetjat per la crisi econòmica, el PSOE esperava poder compensar les seves dificultats domèstiques amb un grapat de fotografies de Zapatero amb dirigents internacionals. Aquesta és una estratègia miop. No hi ha àlbum de fotografies que permeti remuntar els efectes polítics i electorals de certes decisions. I no hi ha pitjor manera de fer política europea que evidenciar davant de tothom que hi participes amb una finalitat estrictament instrumental.

El resultat de tot plegat ha estat ben paradoxal: el govern del PSOE ha passat de presidir el Consell a ser vigilat pel Consell -amb el nivell de visibilitat previst, això sí- ■

Raül Romeva / © acn

ICV rebutja retardar l'edat de jubilació als 70 anys

L'eurodiputat d'ICV, Raül Romeva, va afirmar que el president de la Comissió Europea, José Manuel Durão Barroso vol aprofitar-se de la crisi per imposar la seva agenda neoliberal de retallades socials amb propostes com la d'eleva l'edat de jubilació fins als 70 anys i va advertir que si el debat arriba al Parlament Europeu es lliurarà una batalla entre l'Europa social i l'Europa del capital, com va passar en el debat de la jornada laboral de les 65 hores.

Romeva va mostrar el seu rebuig al Llibre Verd que ha elaborat la Comissió com a base de la consulta per augmentar l'edat de jubilació fins als 70 anys i va afirmar que el debat és inoportú, antieconòmic i antisocial. Per a Romeva, amb més de 23 milions de persones sense feina a la UE, el debat de la Comissió

hauria de ser com resoldre immediatament aquest problema i va afegir que allargar l'edat de jubilació per força comportarà un increment de l'atur.

"No pot ser que s'aprofitin del fantasma de la crisi per acabar imposant la seva agenda neoliberal de retallades socials i el seu dogmatisme en matèria econòmica", va afirmar Romeva, per a qui el debat és "equivocat i inoportú".

"No és acceptable que ens diguin que l'única solució per resoldre un hipotètic problema dels sistemes de pensions sigui que la gent hagi de treballar fins als 70 anys", va assegurar, i va apuntar que "hi ha diverses alternatives com ara incrementar les cotitzacions, una millor regulació de determinades prejubilacions o trobar altres fonts d'ingressos per al sistema de pensions al marge de les cotitzacions" ■

Canvis que cal fer. Canvis que ningú més no farà

Finalitzen els fòrums del procés participatiu per elaborar el programa electoral d'ICV-EUiA. El setembre es tancarà el programa amb la celebració de la Convenció Programàtica.

El procés de construcció del programa electoral ha constatat de diversos espais de socialització i conversa, amb diferents moments pel que fa al recull de propostes i al retorn de les mateixes, a través de trobades amb entitats o reunions bilaterals que han estat recollides al web joanherrera.cat

Les propostes inicials que han guiat l'elaboració del programa també han pogut ser comentades i esmenades i se n'han afegit de noves a través del web i les xarxes socials o bé participant en les diferents jornades, reunions i fòrums programàtics.

La part central d'aquesta primera fase han estat els 6 fòrums celebrats: Fòrum d'economia i ecologia; Fòrum de drets socials; Fòrum d'autogovern, model d'Estat i Unió Europea; Fòrum de radicalitat democràtica; Fòrum d'emancipació juvenil; Fòrum d'igualtat entre dones i homes i drets de les dones.

La fase final que tancarà aquest procés tindrà lloc després de l'estiu a través de la Convenció Programàtica. Serà oberta a totes les persones que hagin participat en el procés. En la mateixa es realitzarà el retorn del procés i es votaran les propostes programàtiques definitives ■

Joan Herrera intervenint al Fòrum d'Autogovern, model d'Estat i Unió Europea / © ACN

El dret de la infància a tenir pares, corresponsabilitzar pares i mares i fugir del negoci del divorci

SERGI SALGADO I ARNAU FUNES, àmbit de Benestar Social d'ICV

Aquest títol tan llarg resumeix el debat profund que, arran de la presentació del projecte de reforma del "Llibre II sobre persona i família del Codi Civil de Catalunya", l'àmbit de Benestar Social de ICV hem fet, tot plantejant les oportunitats que aquest reforma suposava des de l'òptica de les polítiques social per a les persones, les famílies i la infància.

Dissortadament els pocs debats interns amb altres grups de l'organització han acabat focalitzant-se en el dilema "Guarda compartida sí, o Guarda compartida no", sense poder resoldre'l.

La Comissió Executiva Nacional d'ICV va aprovar un document on plantejarem que en la regulació de les diferents situacions de conflicte que es donen en la relació de parella i familiar es prengui com a criteri prioritari el del superior interès dels menors. Aquest criteri s'està traslladant en bones propostes al Projecte de Llei del Llibre II Persona i Família i que faran que es passi a parlar de "Responsabilitats Compartides" dels Progenitors, de dedicació, de cura i d'afectes compartits en relació als Fills i les Filles, fugint de la vella terminologia.

Gràcies a la feina d'ICV el projecte té en compte també l'existència de situacions de desigualtat objectiva dins les relacions de parella, normalment en detriment de les dones. Per tant, quan s'aprovi la nova llei tindrà moltes mesures per garantir que ningú surti perjudicat com a conseqüència de la separació o divorci, alhora que es té en compte la dedicació a la llar de cada membre de la parella. La nova llei obliga les parts a posar-se d'acord i a formular un pla de parentalitat que contempla tots els aspectes de la convivència i de l'exercici de les responsabilitats compartides dels progenitors que es mantenen així abans i després de la crisi familiar.

Els nens i les nenes no han de patir les conseqüències de les desavinences dels seus progenitors. Els nens i les nenes no es divorcien i no poden ser tractats com un element patrimonial més a repartir. Les seves relacions amb els progenitors, amb l'entorn familiar i social, la seva educació, alimentació i habitació s'han d'alterar el mínim possible quan el pare i la mare se separen. Sense situacions de tensió, d'instrumentalització, de manca, o de privació afectiva o material. Per fer això a Catalunya hauríem d'haver aprofundit una mica més en la figura de la Guarda Compartida i en el paper de la mediació familiar per ajudar les persones a resoldre els seus problemes de relació.

La reforma de la Llei Estatal del Divorci, de l'any 2005, introduïa el terme "Custòdia Compartida", que el jutge podia fixar "excepcionalment" amb el vist-i-plau del fiscal si no hi havia acord entre les parts. La Guarda compartida -terme infinitament millor que el de "Custòdia compartida"- existeix des de fa anys a més de vint països del món, tant a Europa com a Amèrica. En molts d'ells té caire preferent -França o Itàlia-, en d'altres fins i tot és obligatòria -Bèlgica-. En tots aquests països, la característica comuna és que ha disminuït el grau de conflicte a les parelles -o exparelles- i que es defensen d'una manera més adient els drets dels infants. Però no és tracta només dels Drets dels Infants i d'assegurar el principi d'igualtat, és que la "Guarda compartida" beneficia per igual fills, dona i home.

Així ho han considerat les Corts d'Aragó, que ens han pres la davantera en aprovar una llei pionera a l'Estat espanyol, on textualment considera que "La custòdia compartida se accepta majoritàriament com un sistema progressista que fomenta la corresponsabilitat de los padres en el ejercicio de su autoridad familiar en el marco de una sociedad avanzada, que promueve la igualdad de ambos sexos en todos los sectores y en la que el desarrollo profesional de la mujer y el deseo de los hombres de una mayor implicación en

el àmbit familiar imponden un cambio en el esquema tradicional de atribuir la custodia en exclusiva a la madre. La custodia compartida favorece la distribución igualitaria de los roles sociales entre hombres y mujeres".

Per què no anar per aquí? Com a formació d'esquerres hem d'ésser capdavantera en exigir transformacions socials i canvis de paradigmes. Creiem que els profunds valors feministes d'ICV queden demostrats en la voluntat de garantir la protecció de la part més feble i vulnerable de la parella i hem de fer un esforç per demarcar-nos d'aquells col·lectius que directament o indirecta per les seves pors, justifiquen la judicialització de les relacions de parella i de família i, en definitiva, volen mantenir el negoci del divorci.

Es diu que "no estem preparats", que "als homes només els interessa el pis", que "només volen reclamar drets, no deures", que "no hi ha demanda social", que "els fills no poden ser malletes". La nova legislació catalana de persona i família contribuirà poderosament a superar aquests esquemes en centrar-se en l'interès superior dels menors, en evitar traumes innecessaris, en no jugar amb els afectes, en treure conflictivitat als procediments de crisi matrimonial i superar situacions de desigualtat desconflictitzar. Seguirem debatent ■

Més esquerra verda per a una Barcelona lluitadora i confiada

En un acte celebrat al recinte industrial de la Fabra i Coats, Ricard Gomà va ser proclamat oficialment candidat d'ICV-EUiA a les eleccions municipals de Barcelona. En la seva intervenció, Gomà va assegurar que la coalició "és una aposta més necessària que mai". Us reproduïm un extracte de la seva intervenció.

RICARD GOMÀ, cap de llista d'ICV-EUiA a l'Ajuntament de Barcelona

Barcelona ha viscut una dècada de canvis profunds i afronta ara una etapa nova, amb una realitat molt diferent a la de fa quatre anys que avui s'ubica, a més, en una crisi econòmica i ecològica global, amb el seu origen en el desgavell del capitalisme financer global, però que s'expressa de forma local, amb impactes molt durs sobre les persones més vulnerables.

Em sembla injust i sobretot antidemocràtic que el relat dels poderosos (instal·lats a la cantonada més fosca dels mercats) dicti les agendes i les polítiques dels governs. Som majoria els qui creiem que el més just i responsable és defensar els drets socials i una nova economia ecològica al servei de les persones. I això és el que fem la gent d'ICV-EUiA, des de les nostres trinxeres socials i institucionals. Ho estem fent també a l'ajuntament. Orgullosos d'aportar energies a la construcció d'una ciutat més inclusiva, ecològica i solidària. Orgullosos també de no intercanviar mai els nostres valors per cap acomodatament a decisions que no compartim. Governem la ciutat per fer-la més humana i habitable i ho volem seguir fent, per això el nostre creixement social i polític és el nostre gran objectiu. Perquè només amb més esquerra verda hi haurà una Barcelona diferent i millor.

Cal obrir nous horitzons. Hem estat i som l'esquerra compromesa i hem de ser també l'esquerra de les il·lusions i l'alegria. Proposo convertir ICV-EUiA en el referent polític de la majoria social progressista que vol avançar per camins nous, amb noves idees i noves formes de fer política a la ciutat.

Des del que som, l'esquerra verda diferent i moderna, volem ser el referent de la gent que s'implica per millorar els barris; la d'un teixit social exigent i constructiu; la dels creadors culturals; la dels moviments socials que exploren alternatives; la dels joves; la dels treballadors/es que no es resignen ni a l'atur ni a la precarietat. La Barcelona lluitadora i generosa ha de saber que ICV-EUiA és el seu instrument per avançar en el camí de les causes justes; el camí que separa encara la Barcelona que tenim i la que somiem.

Ricard Gomà, candidat d'ICV-EUiA a les eleccions a l'Ajuntament de Barcelona

Els propers mesos ens cal teixir un marc emocional mobilitzador d'esperances, que ens permeti buidar el territori del desànim i repoblar el de les il·lusions. Amb rebel·lia i creativitat, traduint l'inconformisme en optimisme, en acció transformadora. Hem d'arrelar les nostres propostes en el terreny dels valors, perquè a la política li cal, com mai, un procés d'enfortiment ètic. El nostre projecte situa la transformació de Barcelona al bell mig de la vida quotidiana, on s'articulen la igualtat amb les diferències; l'autonomia amb lligams ambientals i comunitaris forts; la lluita i el compromís, amb l'alegria i la confiança.

Proposo concretar actituds i valors en 5 banderes polítiques que vagin teixint el relat de la Barcelona que volem:

- **La Barcelona humana, justa i igualitària.** Una ciutat que defensa i enforteix els drets socials i els serveis públics per a tothom; que combat la pobresa i tota mena d'exclusions.

- **La Barcelona habitable, compromesa i responsable.** Una ciutat que obre nous horitzons d'habitabilitat sostenible. Que relliga ciutadania, model urbà, vida quotidiana i entorns ambientals.
- **La Barcelona cuidadora, sensible i fraterna.** La que planta cara a la dependència i la solitud; a l'exclusió relacional en els barris. La ciutat que genera lligams per ser més lliures: per cuidar les persones i transformar les comunitats.
- **La Barcelona autèntica, oberta i mestissa.** La que seguim sentint nostra, com a un àmbit de pertinença càlid, amable i autèntic, i que forma part del nostre mosaic d'identitats. Una Barcelona que fa de capital del seu país, que volem lliure i forjat des de les ciutats. Una Barcelona oberta, mediterrània, compromesa amb la pau i els drets humans, acollidora i diversa.
- **La Barcelona viva, lliure i creativa.** La que situa la cultura i l'educació en el centre del projecte de ciutat, com a eina de llibertat, d'emancipació personal i col·lectiva.

Aquesta Barcelona només serà possible amb més política: contra les sortides individuals i la resignació; contra els mercats i els mercaders. I sobretot una política diferent, una nova política de proximitat de la qual la gent d'ICV-EUiA hem de ser referents actius i compromesos.

Venim d'un compromís antic i molt llarg. Gaudim amb el que fem. Ens bull el cap d'il·lusions i projectes. Des de la lluita i des del govern; amb un peu al carrer i l'altre a l'ajuntament. Vénen moments de redoblar esforços. De connectar i barrejar-nos amb la nostra Barcelona, la de la gent senzilla dels barris, la més dinàmica i creativa, la que lluita, participa i ho fa amb alegria, optimisme i confiança. La que ja ha deixat enrere projectes i formes esgotades però que no vol escoltar els cants de sirena de la dreta, perquè sap que porten cap al passat i cap a les injustícies. Per tot això necessitem una coalició més mobilitzada, més arrelada i més forta. Perquè la Barcelona igualitària, responsable, sensible, generosa i oberta habiti l'espai concret dels fets, de la nova quotidianitat, sense deixar d'habitar mai el territori de l'esperança ■

Joan Herrera felicita Ricard Gomà durant l'acte

La creació de l'Àrea Metropolitana de Barcelona

La Llei 7/87, impulsada pel govern Pujol i aprovada pel Parlament de Catalunya amb la majoria absoluta de CiU, va suposar la supressió de la Corporació Metropolitana de Barcelona creada l'any 1974.

LUIS TEJEDOR, alcalde del Prat de Llobregat

Ja en el primer Congrés Municipalista Català de l'any 1933 es parlava de la planificació conjunta de l'urbanisme, de les obres i dels serveis des de l'autonomia municipal.

En el debat parlamentari de la supressió de la Corporació Metropolitana l'any 87, el diputat Maties Vives i la diputada Lali Vintró del PSUC, ja varen titllar la proposta com a una veritable irracionalitat fonamentada en una guerra de trinxeres entre les dues bandes de la plaça Sant Jaume. Quina mirada més curta! El govern del país no es creia ni es feia seva la capitalitat i els seus potencials metropolitans.

El Parlament de Catalunya es troba en ple debat per aprovar definitivament el projecte de llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que ja va superar el tràmit de debat de totalitat. Un objectiu compartit per les forces polítiques representades en el si de la mancomunitat de municipis que la conformen.

Aprofitant aquesta circumstància voldria fer algunes reflexions i consideracions que reforcen la necessitat inajornable de disposar d'aquesta organització metropolitana.

L'Estatut de Catalunya situa les àrees metropolitanes en un marc compartit amb l'àmbit local i amb les estructures organitzatives del país. Tenint present el principi de l'autonomia local, es fa del tot necessari un replantejament d'aquelles instàncies amb finalitats i competències coincidents.

El paper de les ciutats és cada vegada més rellevant, sobretot quan l'entendem des d'un concepte de ciutat de ciutats que ha de ser sostenible (en termes econòmics, socials, humans i territorials) i equilibrat territorialment (tenint present les infraestructures, el desenvolupament, les polítiques públiques) i alhora ha de ser respectuosa i en cap cas oposada amb la resta del país i a la inversa. Per tant, no parlem d'una Barcelona més forta, estem parlant de noves centralitats (El Prat, Cerdanyola, Sant Cugat...) que generen una metròpoli més forta. És més, aquesta metròpoli és un potencial i una oportunitat per equilibrar i cohesionar el país. És en aquestes coordenades que cal tenir present la singularitat del fenomen metropolità de Barcelona i el seu entorn. No és igual que altres fets metropolitans que han estat basats en el suburbialisme, en el nostre cas hem sabut mantenir les personalitats pròpies dels municipis que la integren amb la capacitat de compartir-los amb els municipis de l'entorn.

La realitat cada cop més complexa requereix de saber aprofitar les sinergies, les complementaritats, la millora de la governança, fer més equitatius l'accés als serveis, equilibrar la qualitat de l'espai públic i fer-lo més competitiu i equitatiu. Per tant, calen competències que ens permetin coordinar les actuacions en matèria d'accés a la formació, a l'ocupació, a l'habitatge, a l'urbanisme, a la mobilitat, a la protecció des espais naturals i a la gestió dels recursos; en definitiva de la cohesió i el benestar social.

Necessitem d'un instrument d'organització territorial, de bona administració, de gestió eficient, per atendre amb criteris de coherència i eficàcia les necessitats d'uns bons serveis mediambientals, dels subministraments bàsics, del sanejament, del transport públic, de la planificació i gestió de sòl i d'habitatge i dels serveis vinculats a la qualitat de vida i a la diversitat d'opcions personals sobre uns valors bàsics de convivència.

L'àmbit d'aquesta nova entitat de municipis no resta ancorada en els precedents passats. Caldrà tenir una mirada prou oberta i de futur per saber trobar l'encaix real de tots aquells municipis que han de conformar aquesta nova realitat. Aquest fet ha de comportar una entitat que tingui com a finalitat, ho deia ja als inicis, mantenir i enfortir l'autonomia municipal fent-la compatible amb l'assoliment de la gestió d'aquests serveis tan sensibles per a la ciutadania.

Caldrà pensar com incorporem a la nova administració els instruments de formació i participació directa de la ciutadania o a través de les seves entitats. No podem deixar passar l'oportunitat d'enriquir i enfortir el teixit associatiu amb la seva participació en el quefer de l'entitat.

Aquest nou espai metropolità recuperat hauria de ser un primer pas, el que políticament ara és possible, per al reconeixement del veritable àmbit metropolità de la capital de Catalunya. Estic parlant de la regió primera, metropolitana, de Barcelona, en coherència amb el planejament territorial que reconegui i potenciï la singularitat del conjunt que la caracteritza.

Finalment, aquesta nova àrea metropolitana hauria de néixer amb els recursos econòmics propis i participats que siguin plenament diferenciats i transparents i que en cap cas han de suposar retallades de les finances locals dels ajuntaments integrants. Malauradament aquesta condició no sembla garantida pel projecte de llei a tràmit.

Lluís Tejedor / © AJUNTAMENT DEL PRAT DE LLOBREGAT

La continuïtat urbana, la densitat demogràfica, la realitat econòmica i la realitat social fan del tot necessari i inajornable recuperar l'organisme que el territori metropolità barceloní necessita, no com un caprici ni com un acte de nostàlgia sinó com una necessitat i un reconeixement a una realitat que mai s'hauria d'haver deixat de reconèixer: un organisme de gestió, de coordinació i de cooperació. Més de sis-cents cinquanta quilòmetres quadrats i més de tres milions d'habitants bé es mereixen aquesta planificació i organització concertada ■

La Llei del Consell de Governos Locals, necessària però insuficient.

L'Estatut de Catalunya supera el vell concepte d'administració local pel nou de govern local. Aquest fet vol dir que el Parlament de Catalunya ha de legislar sobre diferents aspectes que configuraran el nou marc dels governs locals i aquests, sens dubte, en sortiran reforçats. Aquest canvi no pot ser exclusivament terminològic; ha de suposar dotar de nous instruments, de noves competències (capacitats) i d'un nou finançament (recursos) per als municipis, alhora que assumir més interdependències entre els actors i els nivells de govern, tot això encara pendent de desenvolupament legislatiu.

Malgrat tot, hem de celebrar la recent aprovació de la Llei del Consell de Governos Locals i que ho hagi estat quasi per unanimitat. La tradició del municipalisme català, que ve de lluny, deixà el debat de la proporcionalitat o de la prioritat de la representació per quota de partits per aconseguir un elevat grau de consens.

Aquest Consell instituirà una nova interlocució institucional que ha de facilitar el diàleg i la cooperació entre el govern del país i els governs locals.

Per a ICV aquest nou ens de governs locals no ha de suposar ser el substitut de les entitats municipalistes; segurament, això sí, demanarà a cadascuna d'elles saber trobar el seu paper.

Un fet rellevant del municipalisme català, que no podia quedar fora i que es reflecteix en aquesta llei, és la garantia de representativitat dels petits municipis; i ens sembla un fet destacable. Pel camí han quedat aspectes que podien haver millorat la llei, però que en cap cas estan exclosos de constituir-se. Haurem d'esperar la seva creació i l'inici del funcionament per intentar de nou trobar la fórmula per a la constitució de l'assemblea d'alcaldes i la presència de les agrupacions independents amb un 12% d'alcaldies i que difícilment sumaran el 5% de vot a nivell nacional.

És en aquest nou període constituent del govern local que, tot i celebrar l'aprovació de la Llei del Consell de Governos Locals, des d'ICV pensem que l'arquitectura no és completa ja que no aprovarem la Llei de Governos Locals ni la Llei de Finançament. Ens queden deures per fer i que no poden esperar ■

Nous temps, més municipalisme

Aquests últims anys, les ciutats i els pobles de Catalunya estan vivint grans canvis de caràcter humà i social, així com canvis en les trames urbanes i en la mobilitat. Canvis molt ràpids, extraordinaris, que creen societats més diverses i complexes.

MÀRIUS GARCIA, vicepresident de la Diputació de Barcelona

Al costat d'aquests canvis, mantenim una herència molt pesada del segle XX; una estructura social piramidal amb grans desigualtats clàssiques i tradicionals, no resoltes i no superades.

Als canvis demogràfics cal sumar-hi un altre canvi més "micro"; el de les famílies i les relacions humanes pròximes. Aquestes han viscut una revolució silenciosa que ha canviat l'esquema de la família clàssica patriarcal i estable per una pluralitat de possibilitats relacionals basades en la llibertat individual. És cert, però, que aquesta major autonomia/individualisme només resulta en benestar vital en aquelles societats que tenen un estat de benestar fort; que tenen un sistema públic que fa que les adversitats, crisis, problemes individuals, tinguin respostes no només individuals sinó acompanyades d'una responsabilitat pública que hi faci front.

Aconseguir major autonomia personal i un estat de benestar més fort serà el camí per compensar els riscos d'una tendència generalitzada cap a un procés d'individualització que fa que la persona hagi de conviure amb una situació d'instabilitat vital creixent.

A aquests dos grans canvis cal sumar-hi una sèrie de reptes que acaben de donar complexitat a la situació actual: En primer lloc la crisi econòmica que extrema els conflictes i les desigualtats i que s'està utilitzant per afeblir encara més l'estat de benestar.

Acte de presentació del número 5 de la revista "Mirades"

A la crisi li hem d'afegir el problema estructural de finançament dels ajuntaments, la por a tots els àmbits –laboral, ciutadana...–, el fenomen de "la societat del no risc", la desafecció, uns mitjans de comunicació que prioritzen "la cultura de la tertúlia" i el titular escandalós, l'exclusió social, la transformació del ciutadà com a client.

No podem entrar a detallar aquí cadascun d'aquests problemes però sembla que tot plegat ens permet arribar a la conclusió que no vivim una època de canvis, sinó un canvi d'època.

En aquest sentit, avui cal més política que mai i cal fer-ho des de la base, des de l'esfera local i pròxima. La quotidianitat és el nostre valor, no com un espai neutre sinó com un espai carregat de valors, de capacitat per transformar la vida de les persones.

Quin és el paper del municipalisme davant d'aquesta situació?

Cal que l'Estat, en sentit ampli, faci de paraigües social (generador de polítiques d'equitat i de cohesió i garant del benestar material); i per l'altra cal que cedeixi poder i recursos als municipis, que són l'espai clau des d'on construir les polítiques de proximitat, tota l'esfera del benestar emocional, l'ampliació de drets i deures i la implicació ciutadana en la configuració de la nova ciutat i poble.

L'ajuntament ha de ser, al segle XXI, un actor polític fonamental, molt més rellevant del que ho ha estat fins ara.

És doncs, temps de més municipalisme.

Volem convidar-vos a participar d'aquest debat per dissenyar un programa marc per a les properes eleccions municipals que singularitzi de manera clara el nostre model de pobles i ciutats, que es diferenciï de la resta d'opcions pel seu municipalisme, perquè creiem que ara més que mai cal construir benestar des de la proximitat, des dels pobles i des de les ciutats ■

"La nostra acció de govern serà la millor presentació"

Ramon Guasch Viñas
Begues

Ramon Guasch Viñas té 57 anys. És l'alcalde de Begues (Baix Llobregat) des que el 2007 la candidatura d'ICV-EPM va guanyar les eleccions municipals, desbancant el partit Begues Actiu, que governava des de l'any 1995. ICV-EPM governa en coalició amb ERC i CiU.

ENTREVISTA: Marta Ribas

A menys d'un any d'acabar el mandat, com valoren l'experiència de governar la teva ciutat?

Per a mi ha estat una experiència inigualable. Hem treballat com a oposició molts anys, des de l'inici dels ajuntaments democràtics el 79. Entremig vam formar part de l'equip de govern durant tres anys, fruit d'un pacte amb CiU, però ara liderem el govern de Begues i és una gran satisfacció personal i política, una vivència que no té preu.

Des del govern hem pogut materialitzar les propostes que havíem fet aquests anys d'oposició. Valorem especialment la propera construcció del centre cívic reivindicat des dels anys 60. Ha estat una fita guanyada políticament i socialment. També són importants per a nosaltres les reformes i millores dels equipaments esportius; la construcció del magatzem per a entitats i l'escola-taller; la planta de producció de biomassa i molts projectes més que eren necessaris per dinamitzar Begues i generar sinergies socials i econòmiques. Tot això dóna el perfil del treball que hem fet i la perspectiva que ha conduït la nostra acció de govern.

En què ha canviat Begues en aquests 3 anys?

En moltes coses i des de moltes vessants diferents. Institucionalment, ara l'Ajuntament de Begues s'ha valoritzat. Està present en molts àmbits ciutadans no amb voluntat controladora, sinó per aportar solucions des del terreny públic.

Coincidint amb la nostra arribada al govern es va tancar l'abocador de residus del Garraf, pel qual Begues rebia un cànon compensatori molt important. Sense aquest ingrés i amb la crisi que es va iniciar fa dos anys, hem hagut de fer anar l'enginyer per ajustar-nos a la realitat sense minvar els recursos destinats directament a la ciutadania i les polítiques socials.

D'altra banda, és la legislatura en què s'ha executat més obra pública. La inversió d'aquests anys de govern es pot valorar en uns 30 milions d'euros, quasi impensables en un municipi com Begues. Les hem materialitzat amb la participació de la Generalitat i la Diputació i sabem que eren molt necessàries per a nosaltres.

A més de totes les actuacions que he anomenant abans, hem desenvolupat el Pla de mobilitat i hem fet reformes urbanes com la de la zona centre que ha suposat una importantíssima

revitalització social. Ara és un lloc per a la ciutadania sense cotxe, que troba un espai de pau i convivència, una gran plaça pública molt ben valorada per tothom. Aquesta és una de les actuacions més positives d'aquests anys.

També hem fet un esforç important en comunicació amb la ciutadania, en potenciar el butlletí municipal i la pàgina web.

Quin són els principals reptes que queden pendents?

Els reptes que tenim per davant són justament consolidar els nous equipaments i la seva gestió. Volem afrontar aquest temps de crisi amb vivacitat i actuacions valentes, com per exemple la construcció de la planta de producció de biomassa, que no només és una alternativa energètica, sinó també una alternativa per a la gestió dels boscos del nostre entorn. Volem gestionar tot el que hem creat amb rigor, amb estalvi energètic i econòmic, amb transparència i amb participació, com ho hem fet fins ara.

Com preveieu que aniran les properes eleccions municipals?

Hem defensat el nostre programa electoral amb passió i responsabilitat i podem dir que el grau de compliment és molt important. La feina feta serà la carta de presentació per a les properes eleccions, la nostra acció de govern serà la millor propaganda i, lògicament, pensem guanyar-les ■

dones

Equitat de gènere i drets de les dones

ICV-EUiA organitza el tercer fòrum del procés participatiu per elaborar el programa electoral.

El passat dissabte 19 de juny, de 9:30 a 14 hores, es va celebrar el Fòrum sobre “Equitat de gènere i drets de les dones”, en el marc del procés participatiu que està realitzant ICV-EUiA, de cara a l’elaboració del programa electoral de la nostra coalició a les properes eleccions al Parlament de Catalunya.

Aquest fòrum va ser un espai per al debat i la discussió sobre els temes que ens afecten a les dones, per tal d’enriquir les propostes sobre les que s’està fent aquest procés participatiu, així com afegir-hi les qüestions que ens sembli necessari recollir en el futur programa electoral. El preprograma, gira entorn a 3 objectius estratègics:

Enfortir la igualtat d’oportunitats entre homes i dones en tots els àmbits i sectors, posar la cura de les persones en un lloc central en l’economia productiva i combatre la feminització de la pobresa.

El fòrum va constar de 3 tallers, centrats en les temàtiques de Treball i economia, Estat de benestar i Drets de les dones i un debat final entre expertes en diferents camps i temes relacionats amb les dones i el nostre candidat Joan Herrera. En aquest acte final vàrem comptar amb la presència de Pilar Carrasquer, professora de Sociologia en la Diplomatura de Relacions Laborals i de Sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona; Montse Pineda, pre-

Imatge del Fòrum sobre equitat de gènere i drets de les dones / © ACN

sidenta de l’associació “Creación Positiva”; Cristina Carrasco, professora del Departament de Teoria Econòmica de la Universitat de Barcelona; Encarna Bodelón, professora titular de la Facultat de Dret de la Universitat Autònoma de Barcelona, del Departament de Ciència Política i Dret Públic; i Cristina

Sánchez Miret, doctora en Sociologia i investigadora en temes de gènere, de la Fundació Jaume Bofill.

Podeu trobar tota la informació a la pàgina web de Dones amb Iniciativa (www.donesambiniciativa.cat) o a la del procés participatiu d’Iniciativa per Catalunya Verds (www.joanherrera.cat) ■

Dones i salut: Una història de desigualtat. Un futur de compromisos

MONTSE PINEDA LORENZO, Coordinadora d’Incidència Política de l’associació “Creación Positiva”

El 28 de maig es commemora el Dia d’Acció per a la Salut de les Dones. Aquesta iniciativa internacional va néixer del feminisme llatinoamericà, del treball de les organitzacions de dones i xarxes de salut, amb l’objectiu de posar en l’agenda política el tema de la salut. Durant més de 20 anys de celebracions, d’una banda s’ha donat rellevància a les desigualtats que patim les dones en l’àmbit de la salut, i de l’altra s’ha visibilitzat quins tipus de respostes són necessàries per acabar amb aquestes desigualtats (polítiques sanitàries i col·lectives).

En el seu moment, la Xarxa de Salut de les Dones Llatinoamericanes i del Carib va posar en clau política la necessitat de posar el focus en com les estructures socials i econòmiques estaven condicionant la salut de les dones i com sobretot les estructures fonamentalistes condicionaven els seus drets sexuals i reproductius. Aquí, a Catalunya, com des de fa més de 13 anys, la Xarxa de Dones per la Salut va fer seva la commemoració d’aquest dia, organitzant actes de sensibilització i reivindicació. Des d’aleshores, el Dia Internacional d’Acció per a la Salut de les Dones té continguts polítics doncs posa en evidència la desigualtat de poder que tenim les dones respecte els homes i les institucions patriarcales.

Quan parlem de “salut” sempre hem de combinar els diferents escenaris que contempen aquest concepte. A continuació exposo algunes reflexions sobre això:

- Observar la salut com a dret, requereix donar-li contingut polític.
- És necessari repensar la salut com a representació necessària per garantir els drets humans.
- La salut comunitària és el reflex/conseqüència de les polítiques macro i micro. L’abordatge habitual dels problemes de salut està centrat en l’àmbit sanitari clàssic.

- La biomedicina, la medicalització i la farmacolització estan definint l’abordatge de la salut. Des de quins sistemes intervenen en aquest abordatge, fins a què entenem per malaltia i com hem d’afrontar-la. Tot això tenyit de molts diners. En aquests moments s’està valorant la salut com un negoci i el cost-benefici ho determina.
- Els canvis en els estils de vida (suposadament individuals) centren la majoria de les polítiques de salut pública. Però aquest abordatge parteix de la base d’una construcció “salubrista”, i una miqueta burgesa, dels determinants de la salut, que en altres qüestions no té en compte que es tracta de construccions socials temporals i vinculades a les classes socioeconòmiques.

El sistema patriarcal utilitza la medicalització per controlar els cossos i les sexualitats de les dones.

- L’estructura del sistema d’atenció es privatitza per moments, cada vegada hi ha més discursos neoliberals que contaminen la idea que el sistema no es pot sostenir per si sol; el copagament que ja existeix en l’actualitat s’invisibilitza amb una retòrica insultant (recordar que financem el sistema de salut en la nostra nòmina). A més les companyies farmacèutiques campen amb el seu negoci d’empobrir el sistema sanitari i crear malalties per vendre medicaments...

Però... I les dones? On son en tots aquests escenaris? L’observació a primera vista és que les dones n’estem al marge, i aprofundint entendrem el perquè. Les societats determinen com es garanteixen els drets; així, les societats amb una estructura patriarcal estableixen les possibilitats d’exercir-los. Per tant, encara que formalment tenim els mateixos

drets, a la pràctica no s’estan garantint d’igual manera. Partim d’una desigualtat estructural i totes les institucions que conformen aquestes estructures es configuren des d’aquest model. La biomedicina i els recursos sanitaris tenen una mirada androcèntrica i la resposta que donen és esbiaixada en “la seva forma i fons” Que les dones i els homes vivim de forma diferent és obvi. Per tant, els mandats de gènere també determinen en gran mida com emmalaltim, què protegeix la nostra salut, els recursos que necessitem i com estan configurats socialment, econòmicament i temporalment perquè puguem accedir-hi.

L’androcentrisme que tenyeix la biomedicina es configura en una mirada parcial del cos de les persones, i sobretot del de les dones, des de la investigació biomèdica fins a la dotació econòmica per a alguns recursos. La medicalització de la salut de les dones és un instrument de la societat per controlar els nostres cossos, les nostres vides. Fonamentalment la medicalització afecta tots els cicles de vida de les dones, però és especialment present durant la menopausa. Aquest fet és un bon exemple per entendre com aquesta mirada ens esbiaixa i ens construeix com a quelcom “imperfecte o desequilibrat” que hem d’arreglar “des de la tecnologia”, en aquest cas amb els fàrmacs.

El sistema patriarcal utilitza la medicalització per controlar els cossos i les sexualitats de les dones: reduint el debat dels drets sexuals i reproductius a qüestions dogmàtiques i fonamentalistes. Sobreexposa les dones al malestar generat pel compliment dels mandats o per la seva transgressió, convertint-nos en depressives, histèriques, fribromiàlgiques... El sistema patriarcal ens arracona entre operacions d’estètica i “síndromes de disfunció femenina” i ens aboca a fàrmacs salvadors... La resposta de les dones és repensar-se, resistir-se, recuperar-se, retrobar-se, relacionar-se, cuidar-se, cuidar sense mandat d’obligació, comunicar-se, aliar-se amb altres dones generant canvis en els discursos propis i comuns. Buscant alternatives als negocis que es realitzen amb les nostres vides i la violació dels nostres drets i cossos. Si el personal és polític, la defensa del dret de les dones a la salut és un pilar al que no podem renunciar ■

La crisi de l'economia de casino: causes i costos

Joan Coscubiela coordina el darrer número de la revista *Nous Horitzons* sobre la crisi econòmica, que es presenta en el nou context creat per les mesures d'ajust adoptades per Zapatero.

El passat 17 de juny es va presentar el darrer número de la revista *Nous Horitzons* "La crisi de l'economia de casino: causes i costos". Coordinat per Joan Coscubiela, aquest número 197 de la RNH pretén endinsar-se en l'estudi de la crisi des d'una àmplia perspectiva, mostrant algunes reflexions sobre les reformes necessàries per donar resposta al desequilibri econòmic vigent.

Coscubiela adverteix en la presentació d'aquesta publicació que aquesta crisi hauria de tenir com a conseqüència el fet d'assolir un nou equilibri entre economia i societat, però alerta de les dificultats per plantejar-ne alternatives ja que aquest sistema que ha fet fallida té una "gran capacitat de supervivència". Profèticament, el coordinador de la revista feia aquesta afirmació abans que el president Zapatero presentés el seu pla d'ajust pressupostari.

En la presentació es va fer un repàs del contingut de la revista. En primer lloc es recupera un article de Josep Fontana, publicat a la RNH número 70

de febrer de 1981, on l'autor fa una reflexió, plenament vigent, de la crisi del capitalisme del 29 i de la situació del món obrer enfront aquesta i alhora compara aquest context amb el de finals dels anys 70 i inicis dels 80.

Seguidament hi trobem una part de diagnosi, on diversos autors i autores analitzen des de varies perspectives les causes de les diferents vessants de les crisis que està vivint el conglomerat econòmic actual.

A continuació, la revista inclou una segona part d'experiències que ens apropa a una sèrie de debats sobre les reformes necessàries i sobre les noves formes d'entendre la relació de la ciutadania amb l'economia. És aquí on es reflexiona sobre l'impacte de la crisi en les persones migrades, en el jovent o en l'accés a l'habitatge. També es té present en aquest apartat l'horitzó de l'espai europeu i l'encaix de les prioritats socials dins la UE. Per últim, en format conversa, el coordinador del número, Joan Coscubiela, entrevista el secretari general d'ICV, Joan Herrera ■

Imatge de l'acte de presentació de la revista

L'FNH tanca el curs amb nombroses activitats

L'FNH presenta diverses publicacions i organitza la Setmana de la Memòria Democràtica i del PSUC amb un gran èxit de participació.

Abans de tancar el curs la FNH ha realitzat tota una sèrie d'actes. En primer lloc, s'ha de valorar positivament l'èxit de concurrència que enguany ha experimentat la convocatòria del I Premi Carme Casas, on gairebé una cinquantena de joves han presentat el seu treball de recerca. Abans de l'estiu el jurat del premi expressarà el resultat del treball guanyador. Enguany, el jurat ha estat format per Marià Hispano, responsable de memòria històrica de la FNH; Sònia

Ortega, professora de batxillerat; Carme Tolosana, pedagoga i exdiputada del Parlament de Catalunya; Núria Parpal, tècnica de medi ambient; el coordinador de JEV, Miguel Ángel Díaz i Anna Rovira, membre de JEV.

D'altra banda, la FNH ha presentat la publicació de diferents números de la col·lecció "El Pensament i l'Acció". En primer lloc, al juny es va presentar la compilació dels treballs del grup parlamentari d'ICV-EUiA al voltant de la reforma de la Llei Electoral de Catalunya.

També al juliol, sota el títol "ICV, la qüestió nacional. Elements materials i propostes", es va publicar el PiA coordinat per l'àmbit de Fet Nacional d'ICV.

Per últim, en el marc de la setmana dedicada a la memòria històrica que ICV va organitzar del 19 al 23 de juliol, la FNH va presentar un títol de "El Pensament i l'Acció" sobre els cristians a ICV. Aquest acte es va realitzar el 20 de juliol, tot coincidint amb la commemoració del 30è aniversari de la mort d'Alfons Comín ■

Biblioteca

El mito del varón sustentador.
Orígenes y consecuencias de la división sexual del trabajo.

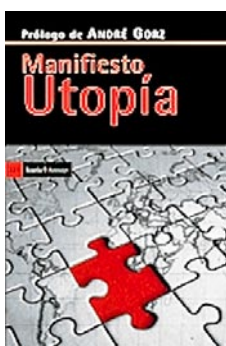
De Laura Nuño. Editorial Icaria.

La incorporació de les dones en l'espai públic ha estat una de les majors revolucions del segle XX, però encara és incompleta. Laura Nuño, doctora en Ciència Política per la Universidad Complutense de Madrid, en aquesta publicació ens mostra la resistència al canvi que impedeix que la relació entre homes i dones gaudeixi d'una veritable autonomia, fet que provoca una presència precaritzada de les dones en el mercat de treball i alhora model de benestar inacabat. En el text l'autora aborda algunes de les qüestions bàsiques per entendre la divisió sexual dels rols entre homes i dones, com l'evolució històrica, sociològica i jurídica de la igualtat de gènere o l'impacte de la divisió sexual del treball ■

Manifiesto utopía.
Prólogo de André Gorz.

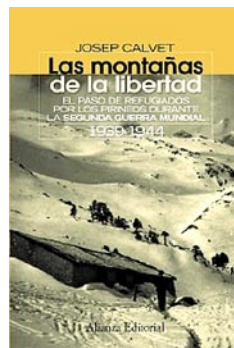
Mouvement Utopia. Editorial Icaria.

L'obra original de Mouvement Utopia de 2008 és traduïda al castellà i exposa l'existència d'una altra forma de fer economia. En aquest manifest es recullen les perspectives més enllà de la resignació i la submissió al model actual de desenvolupament, amb l'objectiu de deconstruir el sistema capitalista per tal de qüestionar les arrels del model de creixement actual. Aquest manifest critica bàsicament tres aspectes del capitalisme. D'una banda, el dogma del creixement com a solució màgica; d'altra, el consum com a criteri de realització individual; i, per últim, el treball com a valor absolut. L'originalitat que aporta dins l'alterglobalisme és el fet de voler construir un projecte polític fort capaç de seduir la majoria ■

Las montañas de la libertad.

Josep Calvet. Editorial Alianza.

Entre 1939 i 1945 milers de persones van creuar els Pirineus en direcció a Espanya, com a conseqüència de la Segona Guerra Mundial, per fugir de l'Europa ocupada pels nazis. Josep Calvet, historiador i professor de la Universitat de Lleida, ha volgut rescatar de l'oblit moltes persones que van col·laborar amb els serveis secrets per tal que els refugiats arribessin al seu destí. Alhora, en aquesta publicació s'aconsegueix divulgar l'odissea de les persones refugiades en el seu periple fins a l'Espanya també feixista. Una de les dificultats que ha trobat l'autor en la seva investigació ha estat la incapacitat d'accedir als documents protegits per secret oficial per una llei del 1968, fet que demostra com encara no hem superat moltes de les barreres en matèria de recuperació de memòria democràtica ■

Homenatge a Ángel Rozas

El passat 1 de juny va morir Ángel Rozas. Des de Treball també hem volgut fer el nostre petit homenatge a qui va ser fundador de CCOO, lluitador antifranquista i militant del PSUC i d'ICV.

Ángel Rozas: la dignitat dels treballadors

JOAN SAURA, president d'ICV

L'1 de juny ens va deixar Ángel Rozas, sindicalista, fundador de CCOO, militant històric del PSUC, resistent antifranquista i amic. Formava part de la primera onada migratòria que arribà d'Andalusia els anys quaranta. Treballador de la construcció, de ben jove es va comprometre amb la lluita contra la dictadura. Ángel Rozas era l'exponent d'una generació de militants forjats durant els anys cinquanta i seixanta. Costa imaginar com de durs i difícils devien ser aquells anys cinquanta, amb el règim consolidat i reconegut internacionalment, els comunistes aïllats com a conseqüència de la guerra freda i amb les seqüeles socials i polítiques de la Guerra Civil encara ben presents en la vida quotidiana.

La seva vida no deixa cap dubte sobre el seu gran compromís polític, amb el PSUC, i sindical, amb CCOO. Va participar en el I Congrés del PSUC, el 1956; en la fundació de CCOO el 1964, en la reunió celebrada a l'Església de Sant Medir de Barcelona. Va ser detingut en nombroses ocasions i jutjat en Consell de Guerra que el condemnà a tres anys que, com tants comunistes, va complir a la presó de Burgos. I va haver d'exiliar-se a París, on formà part de la delegació exterior de CCOO.

Una trajectòria que permet afirmar que en Rozas era un ciutadà exemplar, una d'aquelles persones la vida de les quals és un exemple cívic de compromís social i democràtic. Tot i que a ell, una persona modesta, aquests afalacs no li agradessin massa. Un compromís que, com ell va dir, li va canviar la vida per sempre. Però ell i tants com ell, gràcies a aquest compromís, també van canviar la història d'aquest país per sempre.

En Rozas i tota aquella generació de fundadors de CCOO van fer una aportació fonamental a la conquesta de la democràcia i al redreçament nacional de Catalunya: reconstruir el moviment obrer després de la desfeta de la guerra. Van fundar un sindicat de classe i nacional, que va liderar les lluites socials i polítiques (una cosa era inseparable de l'altra) que van fer impossible la continuïtat del règim franquista i imprescindible la democràcia com a únic camí.

Com ell mateix va dir: "La democràcia en nuestro país no fue una "carta otorgada" por un supuesto "piloto" real y un grupo de "hombres buenos"; sino que fue el compendio de luchas, que en ocasiones acabaron en derrotas, de sufrimiento y de torturas, que en ocasiones acabaron en victorias morales, y de presiones por parte de amplios sectores de la clase trabajadora y otros grupos y clases sociales del país"

La història del moviment obrer és la història per donar dignitat com a ciutadans als treballadors i les treballadores. Dignitat i orgull de lluitar contra tota forma de dominació i explotació. Dignitat i consciència política per ser protagonistes de la història del país en primera persona. L'Ángel Rozas encarnava com ningú aquest esperit.

Els seus companys d'Iniciativa per Catalunya Verds sempre el recordarem ■

Ángel Rozas va rebre el Premi Cipriano Garcia de mans de Joan Saura, l'any 2009

La dignitat obrera

JAVIER TÉBAR HURTADO, director de l'Arxiu Històric de CCOO de Catalunya

En tot relat sobre les nostres vides sempre existeix un principi. En el de l'Ángel a mi em sembla clar, evident: Una llàgrima rullisca pel rostre d'un nen de vuit anys, assegut, al costat del seu pare, sobre un cim. Els dos miren a certa distància el pas de les tropes regulars de l'exèrcit sosllivat, ara guanyador; homes amb els rostres foscos, matxets al maluc i la calça blanca. Quan ens explica aquesta escena, en aquella sola llàgrima es condensen les imatges que per a ell van representar les esperances perdudes en la derrota republicana.

Ens deixa hereus d'una determinada actitud i uns valors: la convicció, l'ajuda mútua, la lleialtat, la perseverança i sobretot la dignitat obrera.

Aquesta cultura política i sentimental no el va abandonar mai/ Una segona escena: 18 de juliol de 1943. Estació de França de Barcelona, desfilada de la "Victoria" de l'exèrcit del "Caudillo". Un nen d'11 anys i la seva mare, envellida per la guerra, baixen del tren que els porta des del Sud. Caminen lentament entre la multitud que crida "¡Vivas!". Els dos nouvinguts arrosseguen els peus i dos paquets, un d'ells és un matalàs de llana, amb una funda de ratlles vermelles. Fi de l'escena/ Un gendarme desperta l'Ángel, que ha passat la nit en un parc. Un error de seguretat l'ha deixat sense contacte a París i espera que el recullin per assistir com a delegat

al I Congrés del PSUC. És l'any 1956 (fins el passat 1 de juny de 2010, Ángel Rozas i Francesc Vicens eren els únics dos supervivents del grup de persones que van assistir, fa més de mig segle, a aquell Congrés)/ 1958. L'Ángel surt d'una reunió oficial a Madrid, ha estat proposat per ser procurador de les Corts franquistes pel terç sindical. El jerarca del "Vertical", el sindicat únic del Règim, és l'antic cenetista Pedro Moya Clua, no sap encara el que ha fet proposant-li. En arribar a Barcelona, el comissari de la "Brigada Político Social", Antonio Juan Creix, li diu en veu alta: "Has propuesto a un cabrón de comunista. Quieren acabar con el Sindicato, con nosotros, con todo".

Episodis, persones, fets, dates... Algú pensarà que posats així són inconnexos, selectius, i és possible que tingui part de raó. Aquesta mena d'imatges en moviment que he volgut enumerar les podríem continuar com en un bucle: diferents escenaris, persones, moments i fins i tot anècdotes. El relat d'una vida ens mostra com aquesta probablement és inesgotable en si mateixa. Ho és més quan, com en aquest cas, "Història" i "Vida" es fonen en una sola cosa. El que l'Ángel ens deixa no és un pensament, molt o poc elaborat, o no solament això. A aquells qui volem acceptar-ho, ens deixa hereus d'una determinada actitud i uns valors: la convicció, l'ajuda mútua, la lleialtat, la perseverança i sobretot la dignitat obrera. Aquesta actitud i els discursos emancipadors sobre ella van convertir-se durant els anys de la dictadura en un símbol mobilitzador i de cohesió. Avui alguns volen tornar a vendre com si fos nou de trinca el mite del "desarrollisme", per això hem de saber no solament preservar aquesta dignitat obrera, sinó fer-la visible quan el valor social i cultural del que representa el treball i la classe treballadora volen fer-se invisibles per part d'aquells que quan parlen de "creixement" no es pregunten qüestions molt bàsiques, de fet, inajornables: Per què? Per a qui? Com? Cap a on? ■

Un referent per a la gent jove

TANIA PÉREZ, coordinadora nacional d'Acció Jove

El passat 1 de juny va morir el company Àngel Rozas, sindicalista fundador de les Comissions Obreres. Serveixin aquestes paraules com a homenatge per tots els moments compartits, tant en els espais formals, com en les visites furtives que ens feia, de tant en tant, al local de Via Laietana.

Fa 10 anys, els qui aleshores eren els joves de CCOO de Catalunya, van demanar a l'Àngel que els deixés el seu nom per posar-lo a l'Escola de Joves Sindicalistes. Inicialment ell es va negar, al·legant que com ell n'hi havia tants i tantes altres que s'ho mereixien. Després de molta insistència, ho va acabar acceptant i des d'aquell moment, i cada any mentre li va ser possible, ens va acompanyar tot adreçant-nos unes paraules a la cloenda de l'Escola Àngel Rozas Serrano. Com a exemple, reproduïxo un fragment del discurs de cloenda que ens va fer a l'Escola de 2006 perquè, a més de ser tota una lliçó d'humilitat, ressalta la capacitat de l'Àngel d'adaptar-se, i adaptar el seu discurs, al pas del temps:

“La idea que debemos desterrar la gente de más edad, y creo que todos en mi opinión, es la de exigir las gracias a las nuevas generaciones por lo que hicimos. Y debemos ser sinceros, lo que hicimos no lo hicimos por ellos,

Àngel Rozas, fundador de CCOO, lluitador antifranquista i militant del PSUC i d'ICV

lo hicimos por nosotros en primer lugar, y después, también posiblemente, pensando en ellos. Sin embargo, tal como he comentado con algún amigo de forma reciente, es muy probable que sea cierto lo que una alumna de enseñanza secundaria expresó en un aula: ella había nacido aquí, en la democracia que hoy existe en nuestro

Durant aquests 10 anys, més de 1.000 joves de CCOO hem passat per l'Escola de Formació que porta el seu nom.

país, y no tenía porqué dar las gracias reverentemente a nadie, porque ella forma parte de esto, aunque posiblemente no esté del todo satisfecha con lo que tenemos.

Nosotros luchamos por la democracia, pero no podemos pensar que hemos sido quienes se la hemos dado a los jóvenes, ellos han nacido en ella y por consiguiente es tanto de ellos como nuestra.”

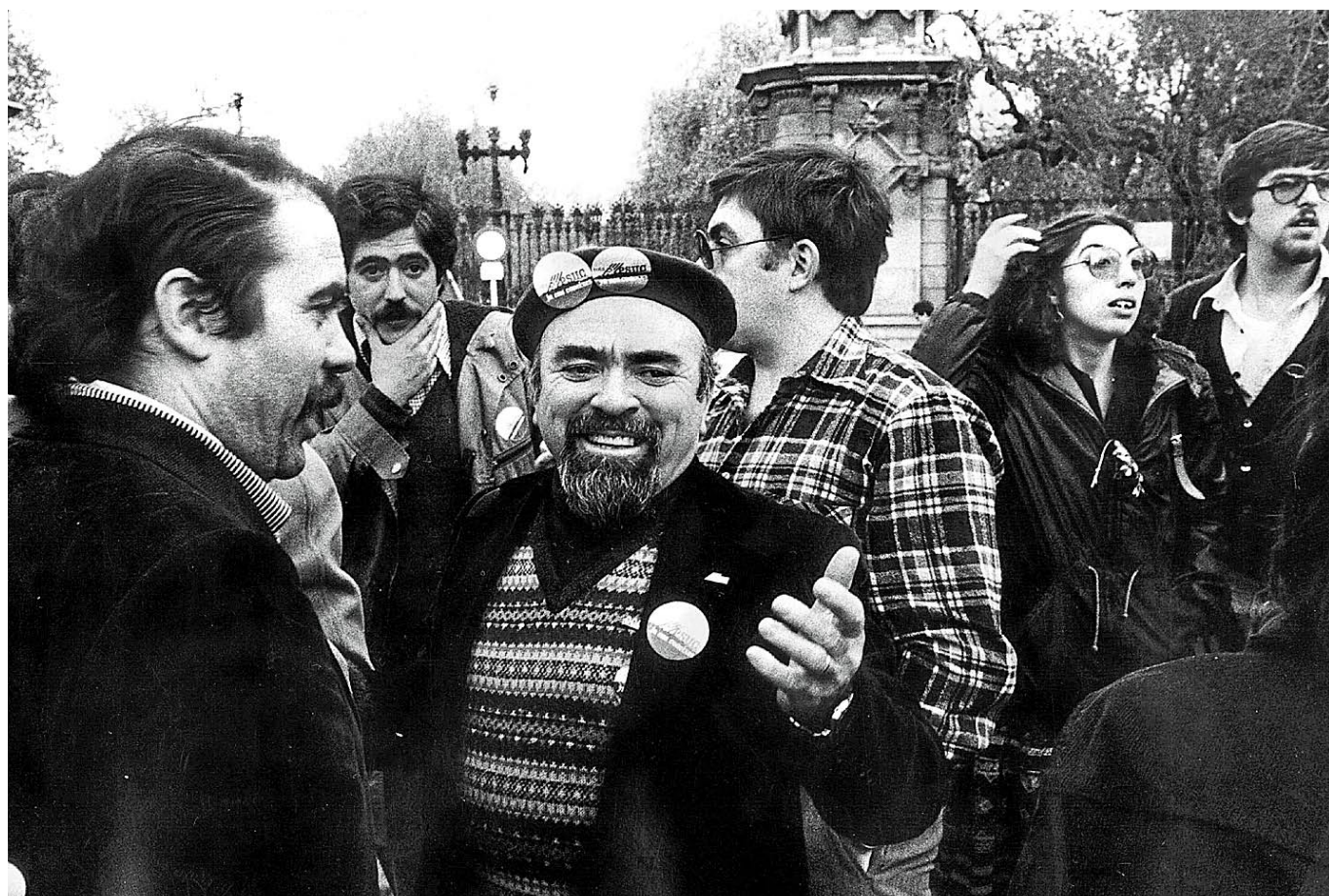
Durant aquests 10 anys, més de 1.000 joves de CCOO hem passat per l'Escola de Formació que porta el seu nom. Per a moltes i molts de nosaltres, l'Àngel Rozas ha estat el primer contacte que hem tingut amb un Sindicalista, en majúscules, i ell ha sabut, com ningú, reforçar el vincle, tan necessari, entre la generació fundadora i els i les més joves. Una bona mostra d'això eren els silencis farcits d'atenció i admiració que es feien a la sala quan començava la seva intervenció. Intervencions carregades de saviesa, d'història i de lluita que ens feia, no des de l'òptica de l'abuelo cebolleta, com deia ell, sinó des de l'òptica imprescindible de la transmissió de valors.

L'exemple de l'Àngel, ens ha ensenyat als i les joves de CCOO que, per difícils que siguin les circumstàncies, amb perseverança, convicció, compromís i lluita es poden canviar les coses. A poc a poc, fins i tot en temps molt més difícils dels que ens està tocant viure. Per tot això, fins sempre Àngel i gràcies ■

Mor Tito Márquez, històric sindicalista de CCOO de Catalunya i afiliat d'ICV

Nascut a Bélmez (Còrdova) el 1931. L'any 2005 la Generalitat de Catalunya li va concedir la medalla President Macià per la seva dedicació, constància i esperit d'iniciativa en la seva actuació per a la millora de les condicions laborals dels treballadors i les treballadores de Catalunya.

Havia estat treballador del camp, treballador del vidre i sindicalista. L'any 1959 va ingressar al PCE i va participar en els primers moviments obrers i camperols andalusos, essent detingut l'any 1962 i passant un any a la presó. Va arribar a Terrassa l'any 1964 i un any després es va traslladar a L'Hospitalet, on va prendre contacte amb els grups d'expresos emigrats per organitzar-los en el PSUC. El 1966 va organitzar amb altres companys les CCOO a Badalona. L'any 1969 va ser detingut i va ingressar a la presó Model de Barcelona. Posteriorment es va vincular amb la Coordinadora de la CONC i a partir de 1973 va passar a l'aparell de propaganda de CCOO. Des de 1978 fins a 1996 va treballar a la Secretaria d'Organització de la CONC. ■

Tito Márquez, al centre de la imatge, en un acte del PSUC de l'any 1979 / ARXIU HISTÒRIC DE CCOO DE CATALUNYA

entrevista

Claret Serrahima
Comunicador gràfic i activista cultural

En Claret Serrahima és un dissenyador gràfic involucrat en moltes iniciatives culturals a Barcelona (FAD, Bar Universal, Cercle Artístic Sant Lluc, Escola Eina, Fundació Comunicació Gràfica, Consell directiu del MACBA...). Ha estat un dels renovadors del llenguatge comunicatiu gràfic. Autor, entre d'altres, de logotips i canvis d'imatge de partits polítics, del Barça o, darrerament, del servei d'emergències 112. Aquest any té una exposició retrospectiva sobre la seva trajectòria al Museu d'Art Modern de Céret (França) i li han atorgat el Premi Nacional de Disseny 2010 (el premi es lliura el 3 de juliol).

Ens rep al seu estudi. Un pis espaiós i diàfan, on treballa amb el seu equip (gent força jove i internacional) en ple cor de Barcelona.

“La democràcia s’ha de refundar. L’actual està obsoleta”

ENTREVISTA: Marta Ribas

Premi Nacional de Disseny i exposició retrospectiva a Céret, tot alhora. Suposo que això marca un punt d’inflexió important, en la teva carrera.

Són dos fets puntuals en la meua trajectòria professional, que per casualitat han coincidit en el temps.

Céret és el meu lloc d’exili. Fa 20 anys que hi vaig i hi tinc casa. Quan em sento incòmode amb Catalunya, que és força sovint, me’n vaig a Céret, on no tinc gaires notícies del nostre país... I així puc llegir, dibuixar i descansar sense interrupcions.

L’exposició de Céret em va sorprendre però em va fer il·lusió. Vaig estar 15 dies muntant-la i m’ho vaig passar bé perquè em va fer reviure fets històrics i el perquè de tot plegat. I com que sóc un professional a qui interessa més la cultura que el comerç, el meu estudi sempre ha treballat amb institucions, amb administracions, amb gent de la cultura, més que amb empreses. I en fer aquest repàs per muntar l’exposició me n’he adonat encara més d’aquesta realitat.

Com veus la cultura a Catalunya, avui en dia?

El sector està viu. Però crec que l’administració encara controla massa. Hauria de col·laborar amb la cultura, però no controlar-la tant.

Caldria deixar absoluta llibertat. Eliminar les subvencions, especialment als qui ja s’han fet un nom i un espai, i ajudar amb eines i beques a les noves mirades culturals. Donar suport amb espais, intercanvis internacionals, ajudes per investigar... Anar empenyent les noves generacions per tal que després puguin volar soles.

Jo crec que el món de l’art està desapareixent... Però no a Catalunya, a tot arreu! Les noves tecnologies estan traient l’art de l’UVI, però encara continua ingressat a l’hospital.

En canvi sóc optimista pel que fa al disseny gràfic. Estan desapareixent les fronteres que el separaven de l’art. I això és un debat molt interessant i molt enriquidor, tant per l’art com pel disseny. La frontera continua estant en la funcionalitat d’una cosa i l’altra, però la investigació formal de discurs, de contingut i de concepte, s’està unint.

Això vol dir que tenim un bon nivell cultural?

Doncs no, perquè l’educació passa per un mal moment. Les classes clau en una escola de disseny, per exemple, no són les de projectes, ni les d’impresió, ni les tipogràfiques... Són, sobretot, les

que fan pujar el nivell cultural i intel·lectual. Un creador no pot ser bo si no té un nivell alt de cultura. Això és el que està passant en aquest país: que se’n va avall perquè el nivell de l’educació és molt baix. La base d’un país és l’educació... Per a mi, fins i tot més que la sanitat.

Per tant, tampoc no es pot ser un bon polític sense un alt nivell cultural?

Exactament. I tenim mals polítics. Jo ara mateix tinc una relació d’amor-odi, amb aquest àmbit. Continuo estimant la política, però em preocupa que actualment els polítics estan més pendents de la quantitat que de la qualitat i més del seu partit que del seu país.

Els polítics han de tenir un nivell cultural i intel·lectual molt alt, a part d’honestedat i sentit comú... Cosa molt difícil de trobar actualment!! Però és clar, els polítics no són més que un reflex de la societat. Els polítics són el que són, perquè a Catalunya som el que som.

Per exercir de metge necessites uns coneixements i una llicenciatura. El mateix passa amb els advocats o arquitectes. Per què no amb els polítics?

“És que som un país cínic... Tothom és nacionalista de boca, però en realitat només mira pel seu propi interès. El maleït diner català! És una obsessió malaltissa.”

Et veig molt pessimista...

És que som un país cínic... Tothom és nacionalista de boca, però en realitat només mira pel seu propi interès. El maleït diner català! És una obsessió malaltissa. Gent cap els 80 anys, com Prenafeta i d’altres, o com gent que et trobes als pobles per arreu de Catalunya que busca la manera de com fer-ne més i endur-se-la a paradisos fiscals!! Això és una malaltia nacional. Crec que som un país acomplexat i de nou-rics... Encara.

El camí és reduir la riquesa? La desacceleració?

No és que sigui el camí: és l’única solució.

Serem un país acomplexat... Però modern.

Què és modern? Shanghai, Dubai? Doncs no, és més modern un poblet desconegut de Finlàndia on el nivell de benestar social i de serveis és òptim. Els nostres polítics encara defensen un concepte de modernitat dels anys 80!! Ser modern, avui dia, seria solucionar els problemes socials, o entendre la diferència, prevenir els problemes...

A més s’està perdent la ideologia, la identitat i la personalitat dels pobles. Hi ha la ideologia de l’economia, que ho controla tot.

Veig que en això coincideixes amb el que diem des d’Iniciativa...

Jo sóc amic d’Iniciativa, m’ho he passat molt bé amb ells, però si jo ara pogués crear un partit, en faria un que fos decisiu, però que es mantingués a l’oposició. Vas pactant amb qui i amb el que creus convenient, segons les necessitat del moment, i et treus de sobre la disciplina de govern (si fos així, per exemple en el referèndum de la Diagonal ICV hauria votat l’opció “C”).

Jo crec que ICV, a l’oposició, va fer molt... Molt més del que es pensa la pròpia gent del partit. Però un cop al govern, estàs molt lligat de mans i peus i pots perdre fins i tot l’ideari.

I la democràcia: com la veus? Tenim salut democràtica?

Per a mi ja no és cap valor, ser demòcrata. En nom de la democràcia n’hi ha que pensen que haver guanyat les eleccions els permet fer el que vulgui durant 4 anys.

En nom de la democràcia i la justícia n’hi ha que ataquen un país sencer... O és que Israel i els Estats Units no diuen ser demòcrates?

Aquesta democràcia està obsoleta. S’han de buscar nous camins, refundar, redissenyar la democràcia.

Jo no sé quin és el model, però crec que aquesta situació mundial no es pot resoldre amb les mateixes eines que ens hi han portat, calen noves idees i noves formes per afrontar l’economia, la diversitat cultural i social.

Per no acabar tan pessimistes, potser que canviem de tema... La comunicació ho és tot?

No és pessimisme, és realisme i a més sempre he estat un pessimista alegre.

Respecte la pregunta: una cosa és la informació i una altra és la comunicació. La informació ho és tot. La comunicació és molt corrupta. L’ús manipulatiu de la comunicació crec que és un dels grans càncers de la societat actual.

Intentem-ho amb un altre tema: cal renovar-se o morir?

Renovar-se és important. Jo sóc un gran defensor de les generacions noves i de la gent jove... Però no es pot perdre tampoc l’experiència. Ni es pot permetre a les generacions noves que, en comptes de fer un cop a la taula i forçar canvis, repeteixin el discurs i les formes dels grans. Aquest no ha de ser el seu paper ■